Rs. 15

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

నవంబరు 2006

విషయసూచిక

శ్రీమాత ప్రవచనములు

శ్రీఅరవిందులు చేపట్టిన ప్రపంచ పరివర్తన మహా యజ్ఞం అఖండవిజయం పొందుతుందన్న విశ్వాసంలో ఒక్క క్షణమైనా తత్తరపాటు పనికిరాదు. అది నిజం. మేము చేపట్టిన దివ్యయజ్ఞ విషయంలో అనుమానానికి అసలు తావు లేదు... ఈ పరివర్తన సంభవించి తీరుతుంది. భూమిపై ఏ శక్తీ దానిని నిలువరించలేదు. ఏ శక్తి కూడా సర్వశక్తిమయుడైన పరాత్పరుని అప్రతిహత ఆదేశాన్ని నిర్వీర్యం చేయలేదు. బలహీనతల్ని, ఆత్మవిశ్వాస రాహిత్యాన్ని పారద్రోలండి. సుదీర్ఘ పోరాటం చిరంతన విజయంగా మారే మహనీయ దివ్యక్షణం వస్తుంది. అంతవరకు ధైర్యంతో సహనంగా వుండాలని నిశ్చయించుకోవాలి.

ఒక నవలోకం

మానవలోకానికి ఇది ఒక నవసంక్రాంతి. ఒక నవలోకం వెలసింది, వెలసింది, వెలసింది అని ముమ్మారు రెట్టించి మరీ ప్రకటించారు శ్రీమాత. ఏమిటా నవలోకం? అందు నివసించే మానవుడు ఎలా ఉంటాడు? వాని స్వభావాలు ఎలాటివి? నేటి మానవునికి రాబోయే, నాటి మానవునికి ఏమిటి తేడా? ఇదంతా అందమైన ఒక అపోహ? ఇది నిజంగా వాస్తవమయేదేనా? ఈ సంశయాలు సహజం. వినటానికి, ఊహించటానికి, ఆసక్తికరంగానే కాకుండా ఆశ్చర్యంగాను, నిజమేనా అనిపించేటట్లుగానూ ఉంటాయి. 'సావిత్రి' మహాకావ్యంలో శ్రీఅరవిందులు అంటారు: జగన్నాటకంలో ఒక క్రొత్త అంకానికి తెరతీసి (అవతారమూర్తులు) ఆ ఇద్దరూ ఒకటై (The united Two) ఒక నవయుగానికి నాంది పలికారు – అని. అది సత్యలోకం. ఆ ఇద్దరు మరెవరో కాదు; శ్రీమాతారవిందులే! ఆ రాబోయే సత్యశివసుందరలోకాన్ని అందమైన కవితాకృతిగా ఆవిష్కరించారు, శ్రీఅరవిందులు. అది కేవలం ఒక అపురూప సౌందర్య కవితాకల్పనే కాదు; రూఢియైనది కూడా. ఆ రాబోయే అతిమానసచైతన్య మానవుడు, ఇపుడున్న మానవాకృతిలోని పశువుగా కాక, మానవాకృతి తాల్చిన దైవంగా వ్యక్తమౌతాడు. సాధరణ మనోచేతనకి పైన ఎన్నో చైతన్యభూమికలు ఉన్నాయి. అందు సర్వోన్నతమైనది. 'అతిమానసము' (The Supermind). దానికి దిగువది 'అధిమానసము' (The Overmind). మానవుని జీవన మహాప్రస్థాన లక్ష్యము, అతిమానస చైతన్య (the Supramental Consciousness) సాధనయే. శ్రీవారి తపస్సాధన అందుకే. అది వారు సాధించారు. మానవాళి సాధించటానికి పథ నిర్దేశం చేశారు. శ్రీమాతారవిందుల అవతారలక్ష్యమే అది. మున్నెన్నడూ, ఈ భూలోకచరిత్రలో ఈ మహత్తర లక్ష్యసాధన కనీసం ఊహించినది కూడా కాదు. అలాటిది వారు సాధించి, అతిమానస వైతాళికులుగా అమరమై నిలిచారు. ఆ అతిమానసలోక నైసర్గిక లక్షణాలు, అతిమానసజీవుని జీవలక్ష

ణాలు శ్రీమాత తమదైన ప్రత్యేకశైలిలో వ్యక్తీకరించారు. భూమిపై అతిమానస అభివ్యక్తీకరణ ఇక ఏమాత్రము వాగ్దానం కాదు. అది ఒక సజీవసత్యముగా, వాస్తవంగా ఇపుడు ఇక్కడ పనిచేస్తూన్నది. ఎంతటి గ్రుడ్డివాడు, నిశ్చైతన్యుడు, అనాసక్తుడూ కూడా, దానిని తప్పక గుర్తించవలసిన సమయం వస్తుంది అన్నారు – శ్రీమాత. ఆ వివరాలు ముందు పేజీలలో, శ్రీమాత దివ్యచైతన్యస్ఫురాలో, చదివి ఆకళింపు చేసికొనెదరు గాక!

– సంపాదకుడు

భూమిపై అతిమానస అభివ్యక్తీకరణ

ఫిబ్రవరి 29, 1956, బుధవారం

సాధారణ ధ్యానసమయం

ఈ సాయంకాలం దివ్య అస్తిత్వం భౌతికంగా వాస్తవమై మీ మధ్య దర్శనీయమై ఉన్నది. విశ్వంకంటె విశాలమైన సజీవ బంగారు ఆకృతి నాకు అనుభావ్యమైనది. స్వర్గము నుంచి భూమిని విడదీసిన బంగారువాకిలి ముంగిట నేను ఉన్నాను.

తలుపు చూస్తుండగనే ఒక తృటిలో ముహూర్త మాసన్న మైనదని తెలుసుకున్నాను, సంకల్పించాను. శక్తివంతమైన బంగారుసుత్తిని రెండు చేతులతో పైకి ఎత్తి ఒకే ఒక దెబ్బ కొట్టాను. తలుపు తునాతునకలై పోయింది. అపుడు అతిమానస దివ్యచైతన్యశక్తికాంతిలహరులు ఏకధారగా భూమిపై పొంగులెత్తినవి.

1956

29 ఫిబ్రవరి – 29 మార్చి

ప్రభూ, మీరు ఇచ్ఛగించినది నిర్వహించాను.
భూమిపై ఒక నవసంక్రాంతి ఆవిర్భవించింది
ఒక నవలోకం వెలసింది
మాట తప్పలేదు.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

గొప్ప పరివర్తన

1. ఒక నవలోక అవతరణ

నూతన ప్రపంచము ఆవిర్భవించినదని మీ అందరికి నేను ప్రకటించాను. అయితే ఇది పాతలోకంలోనే అంతర్నిహితమై ఉంది. అందుచేతనే చాలామందికి వ్యత్యాసం కనపడటం లేదు చాలా నిలకడగాను, కొంతవరకు చాలా సమర్థవంతంగానూ కూడా క్రొత్తశక్తులు పనిచేస్తున్నాయి. ఆధ్యాత్మికజీవనానికిది తొలుత ఒక క్రొత్త భావన. అంతేకాదు దివ్యసత్యము కూడా. సంప్రదాయ ఆధ్యాత్మికం ప్రపంచాన్ని అక్కడే వదిలేసి దివ్య అస్తిత్వంలోకి తప్పించుకొనిపోవటం – అంతే. దీనికి ప్రతికూలమైన క్రొత్త దార్శినకత (our new vision), నీ జీవితాన్ని దివ్యంగా రూపాంతరీకరించి, భౌతికజీవనాన్ని దివ్యజీవనంగా పరిణమింప చేస్తుంది. అయితే ఇది, ఇదివరకు ఉన్న ఈ ప్రపంచాన్ని అభివృద్ధిపర్చి, విశాలపర్చి, కొనసాగించటమే ఔతుంది. ఇంతవరకూ అది మేధోపరమైన భావన; అంతే. కాకపోతే ఇక్కడ జరిగినది మాత్రం నిజంగా క్రొత్తవిషయం – ఒక క్రొత్తలోకం వెలసింది – a new world is born, born, born. అలాగని పాతది రూపాంతరీకరణం చెందటం కాదు. ఒక క్రొత్తలోకమే ఆవిర్భవించింది. ఒకటేమో, సాధరణ చైతన్యాన్ని ప్రబలంగా పట్టి శక్తివంతంగా ఇంకా అధికారాన్ని చెలాయించాలనే ప్రయత్నం. క్రొత్తది నెమ్మదిగా, నిరాడంబరంగా, తెలియకుండా చొరబడి, బాహ్యంగా దేనినీ అస్థిరపర్చకుండా, ప్రస్తుతానికి చాలమందికి చైతన్యపరంగా తెలియకుండా పనిచేస్తోంది; ఇలా నూతన చైతన్యం తన్నుతాను వ్యక్తం చేసుకుని, భౌతికంగా కూడా తన ఆధిక్యతను చాటుకుంది.

మనం ఇప్పుడు అపరిణతమై, శక్తిహీనమైన ఒక క్రొత్తలోక ఆవిర్భావాన్ని దర్శిస్తున్నాము. దాని బలహీనత అంతస్తత్వంలోనిది కాదు – బాహ్య అభివ్యక్తీరణలో – ఇది ఇంకా గుర్తింపబడనిది; భావనకి అందనిది. 'అబ్బే! లేదు' అని అధికసంఖ్యాకులకు అనిపించేది. కాని ఇది ఇక్కడ ఉన్నది. వృద్ధి అవటానికి కృషి

చేస్తోంది. ఫలితం గురించి ఎలాంటి సందేహము లేదు. అయితే దీనికి మార్గము పూర్తిగా క్రొత్తది. ఇదివరకెన్నడూ దీని జాడ తెలియనిది. ఇది ఒక ఆరంభము మాత్రమే. విశ్వవ్యాప్తమైన ప్రారంభము. ఇంతవరకెవ్వరూ అక్కడికి చేరలేదు. ఇదంతా ఊహించని, ఊహించలేని సాహసం.

సాహసాన్ని ఇష్టపడే వారున్నారు. వారికే నా ఈ పిలుపు. ఈ గొప్ప సాహసానికి మిమ్ములను నేను ఆహ్వానిస్తున్నాను.

మనకు పూర్వీకులు గతంలో సాగించిన ఆధ్యాత్మికతత్వానికి ఇది పునరావృతి కాదు. మన సాహసం దానిని అధిగమిస్తుంది. ఇది ఒక క్రొత్త సృష్టి; పూర్తిగా నవ్యమైనది. ఊహించని సంఘటనలు, సాహసములు, చిక్కులు – వీటితో కూడుకున్నది. ఇది వాస్తవంగా సాహసమే. దీని లక్ష్యసాధనలో గెలుపు తథ్యము. అందుకు మార్గం క్లిష్టమైనది. నెమ్మది నెమ్మదిగా జాడలు తెలుసుకుంటూ పోవాలి. ఇంతవరకు ఈ విశ్వంలో లేనిది. మళ్లీ తిరిగి కావాలంటే వచ్చేది కాదిది. ఇది మీకు ఆసక్తిదాయకమైనదైతే ముందుకు సాగుదాం. రేపు మీకు ఏమౌతుందో నేను చెప్పలేను. I have no idea.

మనం ముందు ఊహించి, మన ఊహల ప్రకారం, మనం సిద్ధం చేసుకున్నదంతా ప్రక్కని పెట్టివేయాలి. ఇది తెలియని నవ్య లక్ష్య దిశగా ప్రస్థానం. ఏమైనాకానీ! సాగిపోవాలి.

2. రెండు లోకాలు – వాటి తారతమ్యత

నాకు ఒక విషయం అనిపిస్తుంది. అది ఇక్కడ నొక్కి చెప్పాలి. మన లోకానికి అతిమానసలోకానికి తేడా ఉంది. ఇక్కడ వర్తించే సాధారణ చేతనతో, ఆ ప్రపంచంలోకి ఆరోహించిన తర్వాతే, ఈ లోకం ఎంత బృహత్తరమైనదో నాకు ప్రస్ఫుటమైనది. ఇక్కడ ప్రతీది కృత్రిమమైనదే! లోలోపలి అంతరంగంలోకి వెడితే అది వేరే విషయం. సాధారణ భౌతికవిలువలు వేటికీ కూడా సత్యము ప్రాతిపదిక కాదు. మనం ధరించటానికి దుస్తులు ఎలా కుట్టించు కుంటామో, ఆకలిబారి నుంచి శరీరాన్ని కాపాడుకోటానికి బయ

టనుంచి ఆహారం స్వీకరిస్తామో ఇలా ప్రతి అంశంలోను మన భౌతికజీవనం కృతకమే.

అతిమానసలోకజీవనం సత్యమైనది. చిత్తశుద్ధితో కూడినది. సహజమైనది. సంకల్పప్రచోదితంగా సచైతన్యంగా పుట్టుకొని వచ్చేది. భౌతికజీవనాన్ని సామరస్యపూర్వకంగా నిర్దేశించేది. శక్తి, జ్ఞానము ఉన్నవాడు తాను కోరుకున్నది పొందగలుగుతాడు. అవి లేకపోతే అభిలషించేవాటిని కృత్రిమమార్గాల ద్వారా పొందలేడు.

నీ జీవితానికి సంబంధించిన సుఖదుఃఖాలు నీ జన్మకు సంబంధించిన ఉన్నత లేక హీన – పరిస్థితుల ఆధారంగా నిర్దేశింపబడి ఉంటాయి. అంతేకాని నీ అంతస్తత్వానికి అనుగుణంగా ఉండదు నీ జీవితం. నీకు సహజంగాను, స్వతస్సిద్ధంగాను, నీ చిత్తశుద్ధికి అనుగుణంగాను నీ పరిస్థితులు ఉండవు. ఎందుకూ పనికిరానివాడు ఉన్నతస్థాయిలో ఉంటాడు. అద్భుతమైన శక్తి యుక్తులుండి, కార్యదక్షత కలిగినవాడు హీనస్థాయిలో ఉంటాడు. లోకంలో నిజాయితీయే కనుక ఉంటే ఇతను అన్ని విధాలుగా పనికివచ్చేవాడు కాగల్గుతాడు.

ఈ (artificiality) అసహజత్వము, చిత్తశిద్ధిలోపము, అసత్యము (lack of truth) నన్ను వ్యాకులపరుస్తున్నాయి. అదంతా ఒక కృత్రిమ ప్రపంచం. అలాటప్పుడు అక్కడ మనకు నిజమైన విలువలు ఎలా లభిస్తాయి!

3. విశ్వదేవతల లోకము – అతిమానసము

శ్రీఅరవిందులవారి కార్యక్రమము పృథ్వీతత్వముయొక్క రూపాంతరీకరణము.

మనసుకి పైన వివిధ చైతన్యసత్వాలు ఉన్నాయి. వాటిలో నిదే వాస్తవమైన దివ్యలోకం. ఇదే శ్రీఅరవిందులు నామకరణం చేసిన, అతిమానస సత్యలోకం (Supramental Consciousness). వీటి మధ్య అధిమానసం (Overmind) విశ్వదేవతల లోకాన్ని గుర్తించారు. ఇంతవరకూ అధిమానసమే ప్రకాశవంతమైన తన చైతన్యస్థాయిలో అత్యున్నతమైనదిగా మానవుడు గుర్తించాడు.

అదే ఇంతవరకూ ప్రపంచాన్ని నిర్దేశిస్తూన్నది కూడా. దీనిని (Overmind) సాధించినవారు, ఇదే సర్వోత్తమ పరమదైవంగా భావించారు. అదే పరమాత్మ అని నిస్సందేహంగా భావించారు. సాధారణ మనోచేతన దానినే సర్వోన్నత అస్తిత్వంగా నమ్మింది. మిరుమిట్లు గొలిపే దాని వెలుగులు మరి అలాటివి! కాని నిజానికి the Overmind is far below than the true Divine. అధిమానసం నిజమైన దివ్యత్వానికి చాలా దిగువనే ఉన్నది. అది దివ్యసత్యమునకు (the Truth) ప్రామాణికస్థానం కాదు. చరిత్ర పుట్టినప్పటి నుంచి, అది, మనుష్యులు ఇంతవరకూ పూజిస్తూ ఉన్న విశ్వసృష్టి శక్తులకు, దేవతలకు నిలయం. ఇంతవరకు అధిమానసము (the Overmind) అతిమానసంగా (the Supermind) భావింపబడుతూన్నది. ఇది పొరపాటు. అందుచేతనే నిజమైన దైవము (the true Divine) ఇంతవరకు అభివ్యక్తీకరింపబడక, భౌతికస్వభావము రూపాంతరీకరింపబడ లేదు. విశ్వదేవతలు (the Cosmic Gods) సత్యచైతన్యంలోనే (in the truth Consciousness) పూర్తిగా ఉండరు. దాని సంసర్గం మాత్రమే కలిగి ఉంటారు. ఒక్కొక్క దేవత పరమాత్మయొక్క (అనంత) వైభవాలలో ఒక్కొక్క అంశకి ప్రతిరూపంగా మాత్రమే ఉంటుంది.

ప్రపంచచరిత్రలో, నిస్సందేహంగా, అతిమానసం పనిచేయకపోలేదు. కాని అది అధిమానసం ద్వారానే జరుగుతూ వచ్చింది. అతిమానసచైత్యము, శక్తి, అవరోహణల వలన మాత్రమే, పూర్తిగా పరమాత్మకు అనుగుణమైన జీవన పునస్సృష్టి సాధ్యపడుతుంది. ఎందుచేతనంటే మనో, ప్రాణ, పదార్థముల మూడింటితో కలిసిన మనం నివసించే ప్రపంచం తాలూకు క్రీడావిశేషముల సంసర్గం అధిమనస్సుకు కలిగే అవకాశం ఉంది. అందువల్ల అక్కడ అంతరంగ సత్యపరమాత్మ స్వతస్సిద్ధంగాను, నిర్దుష్టంగాను పనిచేసే సావకాశం ఉండదు. ఫలితంగా అక్కడ వక్రీకరణ, అజ్ఞానాలకి బీజం ఉంటుంది. అలాగని అధిమానసము అంటే అజ్ఞానక్షేత్రమని కాదు. అది అధిమనస్సు, నిమ్నమానసాలకి మధ్య సరిహద్దురేఖ.

కాబట్టి దివ్యసత్యము నుంచి విషయాలు దారితప్పే అవకాశం ఉంది.

అధిమానసానికి మానవజాతిని దివ్యమానవజాతిగా రూపాంతరీకరించగలిగే శక్తి లేదు. అందుకు అతిమానసము (the Supramental) మాత్రమే శక్తివంతమైన ఏకైక సాధనము. అధిమానస కాంతులు, మనస్సుకి, దివ్య అస్తిత్వానికి మధ్యంతరంగా వచ్చేవి. ఇవే సర్వోన్నత సత్యము కాదు. మిగిలిన యోగాలతో పోల్చినపుడు, ఈ తారతమ్యాన్ని గుర్తించేదే మన యోగం.

4. ఎన్నో మధ్యంతర స్థాయిలు

మనసు చిట్టచివరి హద్దుకు చేరేముందు మనిషికి అందుబాటు కానివి ఎన్నో భూమికలు, వాటి చలితచాలనాలు ఉన్నాయి. ఒక వేళ అవి అందుబాటులోనికి వచ్చినప్పటికీ, అక్కడ అవి స్థిరంగా ఉండవు. అందుకు ఏకాగ్రతతో కూడిన కృషి కావాలి. అయినా కూడా ప్రతిసారీ ఆ భూమికలను చేరలేరు. శ్రీఅరవిందులు వర్ణించిన కొన్ని భూమికలు ఉన్నాయి. అవి అసాధారణ వ్యక్తులు మాత్రమే అందుకోగలిగేవి. అయినప్పటికీ కూడా అవి ఇంకా మానసికస్థాయి లోనివే అంటారు వారు. అతిమానసం అనే మాటతో దానిని వారు పిలవరు.

వారు ప్రస్తావించిన అతిమానసములో ఎన్నో భూమికలు ఉన్నాయి. చిట్టచివరివి ముందుగా అభివ్యక్తమౌతాయి. మధ్య ఇంకా ఎన్నో స్థాయిలు ఉండే అవకాశం ఉంది.

నిశ్చయంగా పరిపూర్ణమైన జాతి దానంతట అది రాదు. Very probably not. అందుకు సంబంధించి చేసే తొలి ప్రయత్నాలు, గొప్ప తేడాగా, మానవాతీతంగా ఉన్న భావన కలుగ చేస్తాయి – ప్రస్తుత మానవునితో పోల్చినపుడు.

తొలి అతిమానస అభివ్యక్తీకరణలు పూర్తిగా అసమగ్రంగానే ఉండవచ్చు. అయినా వీటికి ఇప్పటి స్థితిలో ఉన్న మానవుడు మొరటుగా ఉంటాడు. విశ్వప్రగతి ఆగదు. ఒకప్పుడు సమగ్రమైన పరిపూర్ణతతో పూర్తి అయినట్లు అగుపించినా, అది భవిష్య

అభివ్యక్తీకరణకి భూమిక మాత్రమే కాగలుగుతుంది. మనిషి మాత్రం తాను చేయవలసినది పూర్తి చేశాను అనుకుంటాడు.

అయితే విశ్వము మాత్రం కదలక మెదలక అలానే ఉండి పోదు. ముందుకు సాగిపోతూనే ఉంటుంది. ఇక్కడికి ఇది అయి పోయింది; ఇక చేయవలసినదేమీ లేదు అనే పరిస్థితి ఉండదు. అలా అనుకుంటే విశ్వచలిత చాలనాలకు దూరమైనట్లే. అభివ్యక్తీకరణలు ఎప్పుడూ సాపేక్షమైనవి. మొదటి జీవుడు మానవాకారంలోని పశువుగా ఉండడు. మానవాకృతిలోని దైవంగా ఉంటాడు. ఇదొక అద్భుతమైన విషయం. (అతిమానస) క్రొత్త సంతతి చాలా అపరిపూర్ణమైనదే కావచ్చు. సతతము మారే జీవితవిధానం అలవాటు చేసుకోవాలి. 'ఇక్కడితో ఇది ఆఖరు', 'ఇదే పరిపూర్ణత' అని లక్ష్యనిర్ధారణ ఉండదు. సమగ్ర పరిపూర్ణత అంటూ ఉండదు. విషయాలన్నీ సాపేక్షమైనవి. మారుతూనే ఉంటాయి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

భూమిపై అతిమానస కార్యక్రమము

క్రొత్తమానవజాతి ఇక ఏమాత్రమూ అందని ఆశ కాదు; వాస్తవము.

"నవ మానవజాతి అంటే ఒక విలక్షణమైన బుద్ధిజీవుల వర్గంగా మనకు అగుపిస్తుంది. అది క్రమంగా అభివృద్ధి పొందుతుంది. వీరి మానసికసూత్రము ఏ మాత్రమూ అజ్ఞానంతో కూడిన బుద్ధి, జ్ఞానాన్ని అన్వేషించేదిగాను, జ్ఞానము అజ్ఞానముచేత బంధింపబడేదిగానూ ఉండదు. దివ్యకాంతి అన్వేషణలో అది ఇంకా స్వాయత్తం కాదు. జీవుడు దివ్యకాంతికి ఉన్మీలనమై ఉంటాడు, కాని అది తనకి ఇంకా ఆవాసం కాదు. సత్యచేతన కోసం అన్వేషకుడు ఇక ఎంతమాత్రమూ అసమగ్ర ఉపకరణంగా మిగిలి ఉండడు. ప్రత్యామ్నాయంగా జ్ఞానకాంతితో, సత్యమునకు నిబద్ధమైన మనసు కలిగి ఉంటాడు. సత్యచైతన్యవంతుడుగా జీవనంలో సూటిగా,

అపరోక్షంగా సత్యమునే అభివ్యక్తీకరించగలుగుతాడు. మనోప్ర వృత్తి అక్కడ ఏమాత్రము అజ్ఞానానికి కాకుండా, సర్వోన్నతస్థా యిలో దివ్యకాంతికి ఉపకరణమౌతుంది. ముందుకు సాగి అతి మానసంలోనే ఇది ప్రసరిస్తుంది. ఆ క్రొత్తజాతి నుంచి అతిమానస జీవజాతికి జీవులుగా శిక్షణ పొందటానికి ఎన్నిక కాబడతారు. వీరే భూపరిణామ ప్రక్రియకి నాయకులు కాగలుగుతారు."

శ్రీఅరవిందులు (*SABCL* Vol. 16, p. 67)

ఇదే సరిగ్గా మన నుంచి తప్పనిసరిగా వారు ఆశించేది. అతి మానసమానవుడు (the Superman) గా భావింపబడేవాడు, పశుత్వం నుంచి పాశవిక అవసరాలనుంచి పూర్తిగా విముక్తి కాబడినవాడై ఉంటాడు. ఇతడు అతిమానస పద్ధతిలో అతిమాన సజీవుడుగా సృష్టింపబడేవాడుగా ఉంటాడు.

ఇపుడు ఉన్న మనం, సాధారణ పశువురీతిలోనే సృష్టింప బడినవాళ్లము. మనం రూపాంతరీకరణం చెందినా కూడా, మూలంలో ఎంతో కొంత పశు అంశ మిగిలే ఉంటుంది. వారు భావించిన అతిమానసజీవుడు సాధారణ జంతుపద్ధతిలో ఎంత మాత్రమూ రూపొందింపబడేవాడు కాదు. ఒక సూటియైన ప్రక్రి యలో అదేమిటో ఇప్పటికీ ఇంకా గోప్యమే – కొన్ని మూలాధా రశక్తుల నిర్వహణలో శరీరము materialise ఔతుంది (వాస్తవీక రణ). ఇది సాధారణ పశుపద్ధతిలో రూపొందింపబడదు.

మధ్యస్థజీవుని అవసరం ఉన్నది. ఇది స్పష్టం. ఈ జీవులే అతిమానసజీవుల ఉత్పన్నానికి సాధనాలు కనుగొనాలి. ఇదే మనం ఇపుడు చేయవలసినది. ఈ విషయం శ్రీఅరవిందులు నమ్మ కంగా వ్రాశారు.

వారు మన నుంచి దేనిని అపేక్షిస్తున్నారో దానిని మనం సాధించాలి. తప్పదు. అది ఇంతవరకు ఒక ఆశగానే మిగిలి ఉంది. ఇప్పుడది వాస్తవము. ఇది సిద్ధించటానికి ఎంత సమయం పడు తుంది అనేది మన కృషి, ఏకాగ్రత, ఇచ్ఛ – ఇంకా దీనికి మనము ఇచ్చే ప్రాధాన్యత వీటిపై ఆధారపడి ఉంటుంది. అంత శ్రద్ధగా

గమనించనివాళ్లకి విషయాలు గతంలో వలెనే అగుపిస్తాయి. దర్శించే విధంగా దర్శించేవాళ్లకి, బాహ్యదృష్టితో మోసపోనివాళ్లకి, విషయాలు సవ్యంగా దర్శనమిస్తాయి.

ఎవరికి వారు తమ శక్త్యానుగుణంగా కృషి చేస్తే ప్రాథమిక ఫలితాలు కనిపించటానికి సుదీర్ఘకాలం పట్టదు.

ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా ఆసక్తికరమైనది ఇదే అనేది నీవు తెలుసుకోవాలి. ఈ లోకంలో రూపాంతరీకరణ కోసం కంటె బ్రతకటానికి కావల్సినది మరేముంది – అనేది ఏదో ఒక సమయంలో శరీరం తెలుసుకుంటుంది. రూపాంతరీకరణకి మించిన ఉన్నతమైనది లేదనే భావావేశంతో కూడిన ఆసక్తి కలుగుతుంది. శరీరంలో జీవకణాలన్నీ ఆత్రంగా ఆ దివ్యవెలుగు కోసం, దాని అభివ్యక్తీకరణ కోసం గగ్గోలు పెట్టి, పరమ ఆనందంతో విజయము తథ్యము అనుకుంటాయి.

ఇదీ ఆకాంక్ష. దీనినే మీకు తెలియచేయటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. జీవితంలో మిగిలినదంతా, దానితో పోల్చినపుడు ఎందుకు కొరగానిది, నిస్సారమైనది, పనికిమాలినది – అనిపిస్తుంది. దివ్యతేజస్సుతో మమేకం కావడం అన్నిటికీ మిన్న.

*

పెనుగులాట – శక్తుల సంఘర్షణ

ఒకటి మాత్రం స్పష్టం. మానవజాతి మితిమీరిన ఉద్రిక్త చైతన్య స్థాయికి చేరుకుంది. దైనందిన జీవితకార్యకలాపాలలో, కృషిలో ఈ ఉద్రిక్తత బహుళవ్యాపకంగా ఉన్నది. ఫలితం – భయము, తత్తరపాటు. ఇది ఏ స్థాయికి చేరుకున్నదంటే – దీనిని గట్టిగా ప్రతిఘటించి, నిరోధించి, బయటపడి, ఒక నవచైతన్యంలోనికి ప్రవేశించటమా – లేక – ఒక అవచేతన చీకటి అగాధంలోనికి జారుకోవటమా – అనే పరిస్థితికి చేరుకుంది.

ఈ ఉద్రిక్తత ఎంతో విస్తృతంగా పరివ్యాప్తమై పతాకస్థాయికి చేరుకుంది. ఇక ముందు ఇలా సాగలేదు. ఇది ఒక స్పష్టమైన సంకేతము. నవచైతన్య శక్తిసామర్థ్యాలు కార్యాచరణకు మార్గదర్శ

కసూత్రములుగా పదార్థములో చొరబడి ఈ తీవ్రపరిస్థితిని ప్రభ వింప చేయటానికి ఒత్తిడి తెస్తున్నాయి. ప్రకృతి, పెనుమార్పు తేవా లనుకున్నప్పుడు అందుకు పాతపద్ధతులనే అవలంబిస్తుందను కుంటాము. కాని ఇక్కడ విలక్షణమైనది ఒకటి ఉన్నది. అది – ఒక నవ్య, ఉన్నత, పురోగమన పరిష్కారం కనుగొనాలనే ఇచ్ఛ – అపరిమితమైన సర్వతోముఖపరిపూర్ణత దిశగా ఉన్నతికి కృషి చేయాలని. ఈ విశిష్టలక్షణాలు ప్రపంచవ్యాప్తంగా పరివ్యాప్తమై ఉన్నత వర్గాలలో కనిపిస్తోంది.

ప్రపంచంలో, సాధారణంగా, కొన్ని భావాలు విస్తృతంగా సమాలోచనం కాబడుతూ పనిచేస్తున్నాయి. రెండు విషయాలు సమాంతరంగా పనిచేస్తున్నాయి. దుస్సాహసంతో నూతన పద్ధ తుల ద్వారా, మున్నెన్నడూ లేనంతగా, విచ్ఛిన్నానికి ఒక సంభా వ్యత; అదే సమయంలో, సర్వోతముఖమైన ఉన్నత భావాలు, ఇచ్ఛాపూర్వకమైన చర్యలు – అభివ్యక్తీకరణ. ఇదివరకు కన్న మిన్నగా విస్తృతమైన, విశాలమైన, సమగ్రమైన, పరిపూర్ణ ప్రతిక్రి యను తేగలిగేవి, ఇవి.

ఉన్నతపరిణామక్రమంలో పరిపూర్ణ దివ్యసాధనకు నిర్మా ణాత్మకశక్తులు – అదుపుతప్పిన శక్తివంతమైన విచ్ఛిన్నకరశ క్తులు – వీటి పెనుగులాట, అంతకంతకు ప్రస్ఫుటంగా గుర్తిం చేలా అగుపిస్తున్నాయి. ఇది ఒక రకమైన పోటీ; పెనుగులాట. ముందు ఏది లక్ష్యమును చేరుకోవాలి? ప్రతికూల రాక్షసశక్తులు, ప్రాణికభూమికలకి చెందినవి అన్నీ ఈ భూమి మీదకి దిగబ డ్డాయి అనిపిస్తుంది. ఈ రకంగానే, నవ్యోన్నత ఆధ్యాత్మికశక్తి కూడా క్రొత్తజీవనం ఆవిష్కరించటానికి దిగినది. వీటి ఘర్షణ మరింత ఉద్ధృతమై హింసాత్మకంగా మారుతోంది. మరింత స్పష్టం గాను, నిశ్చితంగాను ఉన్నట్లుగా ఉంది. అందుకే పరిష్కారం వేగంగా లభిస్తుందనే ఆశ!

*

కొంతకాలం క్రితం, మనిషియొక్క ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష, ప్రాపంచిక విషయాల నుంచి విడివడి, నిశ్చల నిశ్శబ్ద ప్రశాంతత కోసమే. జీవిత ప్రయత్నాలు, పోరాటాలు, పెనుగులాటలు – నుంచి తప్పించుకునిపోవటం. ఇంతే. ఈ ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతతతో ఉద్వేగం, శ్రమ, పెనుగులాటతో పాటు అన్నిరకముల్లైన బాధలు ఆగిపోతాయి. ఇదే నిజమైన ఆధ్యాత్మిక దివ్యజీవన వ్యక్తీకరణగా భావింపబడేది. ఇదే దివ్యకృప, దైవసహకారంగా భావించేవారు. ఇప్పుడూ, బాధ, ఉద్వేగము, Hypertension లతో కూడిన కాలంలో కూడా ఈ సర్వోత్కృష్టమైన ప్రశాంతతే గొప్పగా స్వాగతీకరింపబడుతోంది. అభిలషించబడుతోంది. ఇదే చాలామందికి ఆశ, ఉపశమనం. ఇదే వారికి దైవకృప. నిజానికి ఏది సాధించాలనుకున్నా సుస్థిరమై పరిపూర్ణ ప్రశాంతత ఆధారంగానే సాధించాలి. తన వ్యక్తిగత అహంతో కూడిన ముక్తికోసం మాత్రమే అనుకుంటే మరి ఇది ఇంతటితో సరి. కాని అలా ఉండకూడదు. దివ్యకృపకి మరొక దృక్పథం ఉంది. అదే అభివృద్ధి దృక్పథం. ఎన్ని ఆటంకాలైనా, ఇది అధిగమించి విజయవంతం కాగలదు. ఇది మానవజాతిని ముందుకు, ఒక నవీన అవగాహనకు, సిద్ధికి నడిపిస్తుంది. ఒక క్రొత్తలోకానికి ద్వారం తెరుస్తుంది. ఎన్నికైన వారికి ఏ కొద్దిమందికో దివ్యసిద్ధివల్ల లబ్ధి పొందే అవకాశం కాకుండా, వారి ప్రభావంవల్ల వీరు ఆదర్శంగా, వీరి శక్తివల్ల మిగిలిన మానవాళికి కూడా మరింత మెరుగైన నవీన పరిస్థితులు అందుబాటుగాకలుగుతవి.

ఇది భవిష్యసాధనకి మార్గం సుగమం చేస్తుంది. నూతన శక్తులకు ఉన్మీలనమైన మానవాళి – తెలిసో, తెలియకో – మరింత ఉన్నత, పరిపూర్ణ సామరస్యజీవనానికి ఉద్ధరింపబడతారు. వ్యక్తిగత రూపాంతరీకరణమునకు, ప్రతిసారీ అవకాశం లేకపోయినా, ఒక రకమైన సాధారణస్థాయిలో ఉద్ధరణ సమరస భావము, మొత్తం అంతటా ఉంటుంది. ఒక క్రొత్తసామరస్యంతో

కూడిన విధానం వ్యవస్థీకరింపబడుతుంది. ఇప్పుడున్న బాధ, అస్తవ్యస్త పరిస్థితి, పెనుగులాట, కనుమరుగై, దాని స్థానంలో, అంతా సామరస్య భావనతో కూడిన వ్యవహారసరళి చోటు చేసుకుంటుంది.

ఇంకా ఇతర పరిణామాలు ఉంటాయి. వ్యతిరేక పద్ధతిలో మనోకల్పితాలైన వక్రతలు, వికారాలు, వికృతాలు, వీటివల్ల అధికమయే బాధ, వ్యధ, నైతిక అభావం – ఇవి చాలవరకు అసహ్యం కలిగించి, జీవితాన్ని భయంకరంగా చేస్తాయి. ఇవి తప్పనిసరిగా వైదొలగాలి. ఇవే మానవజీవితాన్ని పశుజీవితంకన్న ఎన్నో రెట్లు నీచంగా చేసేవి. పశుజీవితం సహజమై, స్వతస్సిద్ధమై, కృత్రిమం లేకుండా, సామరస్యంగా, సాధారణంగా సాగిపోతుంది. పశువుల బాధ మనిషి బాధంత హీనంగాను, నీచంగాను ఉండదు. మనిషికి ఉండే మానసిక వక్రతలు, స్వార్థము, వాటికి ఉండవు. మనం వీటిని అధిగమించి ఎదగాలి. దివ్యకాంతి సామరస్యాల లోనికి తటాలున దూకాలి. లేదా వక్రతలు లేని ఆరోగ్యకరమైన సాధారణ పశుజీవన విధానం అనుసరిస్తూ బ్రతకటం, తప్పనిసరి.

ఈ సమయంలో మీరు భూమి మీద బ్రతుకుతున్నారంటే, మీకు తెలిసో తెలియకో, తప్పనిసరిగా కావాలనుకున్నా, వద్దనుకున్నా, ఈ నూతన అతిమానస మూలద్రవ్యం (the new Supramental substance) కూడిన గాలిని పీలుస్తూ, దానిని మీలోకి తీసుకుంటున్నారు. మీరు సిద్ధపడుతున్నారు. కావల్సినది మీ నిశ్చయాత్మక నిర్ణయం. అపుడు అనూహ్యంగా మీ భవితవ్యం మారిపోతుంది.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

నవచైతన్యం – మానవాళి

(నవంబరు 25, 1965) శ్రీఅరవిందులు ఉదయం నుంచి సాయంత్రం వరకు అక్కడే ఉన్నారు. అవును. అతిమానససృష్టికి సంబంధించిన మానవజాతి స్థితి, మానవాళిలో ఉన్న భిన్నాభిప్రాయాలు, అంతస్థులు ప్రస్ఫుటంగా, సజీవంగా ఒక గంటకు పైగా దర్శింపచేశారు నాకు. మానసిక పురోగతివల్ల లబ్ధిపొంది, ప్రాణిక, సాహిత్య, కళాక్షేత్రాలలో ఒక రకమైన సమరసభావాన్ని సృష్టించుకొని జంతులక్షణాలు లేని మానవజాతి అదంతా. అధికభాగం అలా సమరసభావంతో జీవించటంలో సంతృప్తి పొంది ఉన్నారు. అదొక నాగరిక పరిసరం. నూతన సంస్కారం, లలితమైన అలవాట్లు, అభిరుచులు. ఏమైనా విపత్తు వస్తే ఏమో కాని, అదొక సుందర సౌలభ్య సంతృప్తికర జీవనం. వారంతా మానసికంగా అభివృద్ధి చెందినవారు. వాళ్లకు ఒక అభిరుచి ఉంది. కాబట్టి అలాటివారు క్రొత్తశక్తుల పట్ల, నూతనమైన విషయాలపట్ల ఆకర్షితులై, భవిష్యజీవనానికి తగినవారుగా ఉండగలరు. ఉదాహరణకు – వారు శ్రీఅరవిందులవారికి మానసికంగా, బుద్ధిపరంగా శిష్యులు కాగలరు. కాని, వారు భౌతికంగా ఎలాటి మార్పునిగాని, దాని ఆవశ్యకతనుగాని ఊహించటం లేదు. అందుకు వాళ్లని బలవంతపెట్టడం తొందరపాటు పని అవుతుంది. యుక్తంగా ఉండదు. వాళ్ల జీవనంలో అస్థిరత, గందరగోళం సృష్టిస్తుంది. ఇది స్పష్టం.

మరికొందరున్నారు. అపురూపవ్యక్తులు. రూపాంతరీకరణ ప్రక్రియలో తగురీతిగా శ్రమపడటానికి సిద్ధంగా ఉన్నవారు. నూతనశక్తులను ఆకర్షించేవారు. పదార్థాన్ని (matter) అనుకూలంగా మలచగలిగేవాళ్లు. అభివ్యక్తీకరణకు సాధనాలను అన్వేషించేవారు – వీళ్ల శ్రీఅరవిందుల యోగానికి సిద్ధంగా ఉన్నవాళ్లు. వీరు కొద్దిమందే. ఇంకా కొంతమంది, భవిష్యత్ రూపాంతరరీకరణానికి దోహదపడితే కష్టనష్టాలతో కూడిన జీవనాన్ని సాగించటానికి సంసిద్ధులై ఉన్నవాళ్లు. అలాగని వీళ్లు ఇతరులను ప్రభావితం చేయటానికి ప్రయత్నం చేయకూడదు. అలా చేస్తే అది

అనుచితమేకాక మొరటుగా కూడా ఉంటుంది. ఎందుకంటే ఇది విశ్వంలో – ప్రాపంచికంగా – పరస్పర సమరసభావనకి, గతికి తోడ్పడకపోగా, ఘర్షణ, గందరగోళం సృష్టిస్తుంది.

రూపాంతరీకరణ కృషిలో రాసి తగ్గితే వాసి పెరిగి సిద్ధికి శక్తివంతంగా తోడ్పడుతుంది. క్రొత్త సృష్టికి మార్గదర్శకులు ఎన్నిక కాబడినవారై ఉంటారు. 'వ్యాప్తి చేయటం', 'తయారుచేయటం', 'పదార్థ మధనం' లాటి భావాలు చిన్నపిల్లల ఆలోచనలుగా ఉంటాయి. ఇది మానవ అశాంతి. It is human restlessness.

2. అహంకారమమకారాలను విడిచిపెట్టడానికి మానవుడు సిద్ధంగా లేడు

అహంకారం అల్పమైనది. దీనికి లోబడి ఉన్నంతకాలము నీలో స్తబ్ధత ఏర్పడుతుంది. లోతులకు పోలేవు. శక్తివంతమైన లక్షణాలు లేకుండా దైవంతో తాదాత్మ్యత సిద్ధించదు.

ఈ సందర్భంగా మీకో విషయం చెప్పాలి. చాలాకాలం నాటి మాట. కొంతమంది ఆశ్రమంకి వచ్చేవారు. వారి రాక ఎందుకోసం అంటే అమృతత్వసిద్ధి కోసం. ఆశ్రమంకి వస్తే అది సిద్ధిస్తుందనుకొనేవారు. వయసుమీరిన వాళ్లు. ఇక ఆట్టే కాలం బ్రతకమనుకొని, ఇంకా అలా బ్రతికి ఉండాలనుకొని వచ్చేవారు – శాశ్వతత్వాన్ని ఎంతగానో ఆకాంక్షిస్తూ. వారి దృష్టిలో మరణరాహిత్యం అంటే, నిరవధికంగా వారున్నట్లుగా వారు అలాగే కొనసాగటం. ఈ మాట అన్న మొదటి వ్యక్తికి చెప్పాను: ఎవరైనా అమరత్వం పొందగలిగారేమో నాకు తెలియదు. అయినా అందుకు మూల్యం చెల్లించటానికి ఎంతమంది సిద్ధంగా ఉన్నారు?. అందుకు ఎన్నెన్నో గణనీయమైన విషయాలు వదులుకోవాలి. దారి మధ్యలో, "అమ్మో! ఇందుకు చాలా వెచ్చించాలి" అనుకోవచ్చు. శాశ్వతత్వ అవకాశం గురించి నేను ఒక పెయింటర్‌తో మాట్లాడిన సంభాషణ నాకు ఇంకా గుర్తుంది. నవలోకం ఎలా ఉంటుందని నన్ను ఆయన అడిగాడు. అంతా బహుకాంతివం

తంగా ఉంటుంది. ఇప్పుడు మనకు భూమిమీద పడే వెలుగువలె కాంతి పరావర్తనం ఉండబోదు అన్నాను. నేనిలా అంటూ ఉంటే అతని ముఖం ముడుచుకుంది. గంభీరంగా మారింది. చివరికి అన్నాడు: "ఇలా అయితే పెయింటింగు చేయటం ఎలా బాబూ? నీడ లేకుండా కాంతిని చూపలేం కదా!". "నీవు సమస్యకి సరియైన పరిష్కారం చూపావు" అన్నాను నేను.

చాలామంది క్రొత్తజీవితం ఎలా ఉంటుందని అడిగారు. నేను చెప్పాను. "శక్తుల పరివర్తన ఉంటుంది; శక్తిప్రసారం ఉంటుంది; దేహనిర్మాణం తేడాగా ఉంటుంది. వికారంగా ఉండే అవయవాలు లేకుండా పోతాయి. వాటి స్థానంలో మానసిక ప్రవృత్తులు చోటు చేసుకుంటాయి. తినే అవసరం, తిండి తాపత్రయం ఉండదు". మళ్లీ ముఖం ముడుచుకోవటం గమనించాను. "అయ్యో! మంచి భోజ్యపదార్థాలు ఇక ఉండవన్న మాట!" అని వాపోయారు.

ఇవి కొన్ని స్వల్పమైన ఉదాహరణలు. ఇంతకన్నా ప్రధానమైనవి ఇంకా చాలా ఉన్నాయి. అన్నిటికీ మించి, కష్టతరమైనది, 'అహం' వదులుకోవటం. అహం వదులుకోవటానికి సిద్ధంగా లేనివానికి, అది వదులుకోవటం మృత్యు సమానమే. భౌతికంగా చావటంకన్న ఇది ఎక్కువ. అహం చావటం అంటే అతనికి తన అస్తిత్వాన్నే కోల్పోవటం లాంటిది. ఇది సరి కాదనుకోండి. కాని ఇలాటి అభిప్రాయాన్నే కలుగచేస్తుంది. అమరత్వాన్ని పొందటానికి వ్యక్తి తనకున్న అన్ని limitations – పరిమితులను వదులుకోవాలి. 'అహ' మే అన్నిటికన్నా ప్రధాన limitation పరిమితి కదా! కాబట్టి 'నేను' అనుకొనేదే శాశ్వతం కానప్పుడు ఇంకెందుకది? What is the good of that?

*

ఆధ్యాత్మికతకి మానవుడు సమ్మతించగలుగుతే!

ఇంతకీ అసలు సమస్య – మానవజాతి మేలిమి బంగారంగా తయారై ఉన్నదా? లేక దానికి మూసలో అగ్నిపరీక్ష ఆవశ్యకత ఉన్నాదా?

ఒకటి మాత్రం స్పష్టం. మానవజాతి ఇంకా మేలిమి బంగారం కాలేదు. ఇది స్పష్టంగా కనిపించే యదార్థం.

కాని ప్రపంచచరిత్రలో ఒకటి జరిగింది. అది మనకి ఒక ఆశ మిగిల్చింది. అదేమంటే, మనవాళిలో ఎన్నిక కాబడిన కొద్ది మంది మేలిమి బంగారం కావటానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. వాళ్లు అహింసాయుతంగా విధ్వంసం వినాశనం లేకుండా ధైర్యసాహసాలతో (అతిమానస) శక్తిని అభివ్యక్తీకరింప చేయగలరు.

తర్వాత ఒక సమాధానం శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు: "మానవుడు ఆధ్యాత్మికతకి సమ్మతించ గలుగుతే" సమ్మతిస్తే...

అతని అంతరంగం ఏదో అభిలషిస్తోంది; ఆకాంక్షిస్తోంది. మిగిలినదేమో దాని నంతటినీ వ్యతిరేకిస్తోంది; ఎలా ఉన్నది అలానే యథాతథంగా ఉండాలి అంటోంది. ఇది కల్తీ ఇనుప ఖనిజం. ఫర్నేస్‌లో పరిశుద్ధం కాబడవలసినది.

భూగోళచరిత్రలో మళ్లీ మానవజాతి చేరినదొక మలుపు. నిశ్చయాత్మకమైన మలుపు. "ఏమి జరగబోతోంది?" – అన్ని వైపులనుంచి నాకు వినిపించే ప్రశ్న ఇది. అంతటా భయం, బాధ, నిరీక్షణ. "ఏం జరుగుతుంది?" ఒక్కటే సమాధానం – "మానవుడు ఆధ్యాత్మికతకి సమ్మతించగలుగుతే."

సంఘటనల దిశ, దశ మారటానికి బహుశా కొద్దిమంది వ్యక్తులు మేలిమి బంగారమైతే సరిపడుతుందేమో. చాలా అర్జంటుగా మనకీ అవసరం కనపడుతోంది.

మననుంచి దైవం శౌర్యప్రతాపాల నాశిస్తోంది. మన పోరాటంలో మన ఆటంకాలను, అపరిపూర్ణతలను, అసందిగ్ధాలను ఎదుర్కొనటానికి మన మెందుకు వీటిని వినియోగించకూడదు? కొలిమిలో కాలి అంతశ్శుద్ధి పొందటానికి వీరోచితంగా ఎందుకు సంసిద్ధులం కాకూడదు? ఆ విధంగా ప్రళయాన్ని తప్పించినవాళ్లం కాలేమా?

ఇదీ మన ముందు ఉన్న సమస్య. ఎవరికి వారే తమకు తాముగా పరిష్కరించుకోవలసినదే ఇది.

ఈ సాయంకాలం ప్రశ్నలకు సమాధానాలు ఇచ్చేటప్పుడు నన్ను అడిగారు. శ్రీఅరవిందులవారు చెప్పినదే నా సమాధానం కూడా. మానవుడు ఆధ్యాత్మికతకు సమ్మతిస్తే –

మరో మాట జతపరుస్తాను. మానవదృక్పథాన్ననుసరించి from the human point of view కాలం ఒత్తిడిచేస్తోంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అతీత మానవత్వానికి మార్గము

ఒక అసాధారణ మలుపు
ఒక నూతన జాతి ఆగమనము

ప్రపంచచరిత్ర ఒక అసాధారణమైన మలుపు తిరిగే తరుణంలో మనం ఉంటున్నాము. ఎన్నడూ మానవజాతి ఇంతటి రక్తపాతం, గందరగోళ పరిస్థితి, ద్వేషపూరిత వాతావరణం అనుభవించి యుండలేదు. అయితే ఎన్నడూ కూడా మానవహృదయంలో ఇంత తేజోవహమైన ఆశాకిరణమూ ఉద్భవించలేదు. మన గుండె చప్పుళ్ళు వింటే మనకు అర్థమవుతుంది. న్యాయం, ధర్మం, సౌందర్యం, సహృదయ సౌభ్రాతృత్వాలతో వెల్లివిరిసే నూతన సామ్రాజ్యం ఏర్పడాలని ప్రతి హృదయం ఆరాటపడుతోందని. అయితే ప్రస్తుత పరిస్థితులు దీనికి భిన్నంగా ఉన్నాయి. ప్రాతః కిరణాలు వెలువడే ముందుండే చీకటి గాఢాధికంగా ఉంటుందని మనకు తెలుసు కదా! రాబోయే అరుణోదయానికి ఇది చిహ్నం కావచ్చు. ఈ అంధకారం ఎన్నడూ లేనంత దట్టంగా, భయంక రంగా ఉన్నట్లే, రాబోయే ఉషోదయం కూడా ఎప్పటికంటే ఎక్కువ వెలుగుతో, స్వచ్ఛంగా, తేజోమయంగా ఉంటుందేమో.. ఈ దుస్వప్నాల రేయి గడిపేస్తే ప్రపంచం ఒక నూతన చైతన్యా నికి మేల్కొనగలదు.

ఇప్పటి దాకా మనోశక్తితో ముడిపడి ఉన్న ఈ నాగరికత నాటకీయంగా ముగియనున్నది. పదార్థాన్నీ, జీవాన్నీ కూడా ఇంత దాకా శాసిస్తూ వచ్చిన మనస్సువల్ల ప్రపంచానికి ఒరిగిందేమి టని మనం ఇప్పుడు చర్చించటం లేదు. ఇక మీద ఒక నూతన పరిపాలన రాబోతున్నది – అదే, మానవ పరిపాలన ముగింపు; దైవపాలన ఆరంభం.

ఇటువంటి అత్యద్భుతమైన, అపురూప సమయంలో మనం భూమ్మీద నివసిస్తున్నామంటే అది ఎంతటి అదృష్టమో! అయితే ఇటువంటి అపూర్వపరిణామాలను ప్రేక్షకులుగా చూస్తూంటే సరిపోతుందా? ఎవరైతే తనూ, తన కుటుంబంవరకే కాక విశాల హృదయంతో వ్యవహరిస్తారో, తమ ఆలోచనలను తమ స్వంతా నికీ, సంప్రదాయ వ్యవహారాలకీ పరిమితం కాకుండా విస్తరి స్తారో, ఇంకా చెప్పాలంటే ఎవరైతే తమకూ, తమ కుటుంబానికీ, తమ దేశానికి మాత్రమే కాక, ప్రపంచం మొత్తం మానవుల రూపంలో ఉన్న ఆ సర్వవ్యాపక పరమేశ్వరునకే చెందినవారు మని భావిస్తారో వారు తెలుసుకుంటారు; – తాము మానవత్వం కోసం, దివ్యమైన ఆ అరుణోదయం కోసం లేచి ఉద్యమించా లని –

అపరిచితము, కష్టము అయిన మార్గాన్వేషణలో మన పురో గమనాన్ని సాధ్యమైనంత స్పష్టతరం చేయటానికి ప్రయత్నిద్దాము.

భావి మానవుడు, అంటే అతీతమానవుడు ఏ విధంగా ఉంటాడోనని మనం రూపకల్పన చేసుకొనటంలో జాగ్రత్త పాటిం చాలి. ఎందువల్లనంటే ప్రస్తుత మానవునే మచ్చుగా (type) తీసుకొని, మరింత పరిపూర్ణతతో అభివృద్ధి చేయటం కాదు. ఈ పొరపాటు చేయకూడదనుకుంటే జీవన పరిణామ క్రమం చెప్పే పాఠాలను అధ్యయనం చేయాలి.

భూమ్మీద, ఏదైన ఒక కొత్త జీవరాసి ఉత్పన్నమైనదంటే దాని అర్థం ఒక నూతన సూత్రము, నూతన చైతన్యస్థాయి, ఒక నూతన శక్తి ప్రకటితమౌతుందనే విషయం మనం లోగడ తెలు సుకున్నాము. ఎప్పుడైతే ఈ నూతన జీవరాసి ఇంతవరకూ అవ్య

క్తంకాని చైతన్యాన్ని, శక్తిని సంతరించుకుంటుందో, గతంలోని తన పరిపూర్ణ ప్రత్యేక లక్షణాలను కొంతగానీ, చాలావరకుగానీ కోల్పోవచ్చు. ఉదాహరణకు ప్రకృతి పరిణామంలోని చివరి దశలో మానవునికీ అతని ముందున్న జాతి కోతికీ మధ్య నుండే గొప్ప భేదం ఏమిటి? కోతికుండే ప్రాణికశక్తి, బలము, పరిపూర్ణ త్రాణ క్రొత్త జీవారాశియైన మానవుడు వదులుకున్నాడు కదా! అత్యద్భుతంగా చెట్లెక్కడం, మొగ్గలు వేయడం, పెద్ద పెద్ద గోతులను అవలీలగా దాటడం, శిఖరాల మీద గెంతటం మానవుడు చెయ్యలేడు కదా! అయితే దానికి బదులుగా అతనికి మేధాశక్తి, తార్కికంగా ఆలోచించడం, సంయోగపరచడం, ప్రయోగాత్మకంగా ఉండటం సొంతమైంది. నిజానికి మానవునితోనే మనోమయ జీవనం భూమ్మీద ఆవిర్భవించింది. ముఖ్యంగా మానసికజీవిగా ఉన్న మానవుడు తనకు శక్యమైనవి తనతో ఆగకుండా తనలో ఇంకా ఇతర లోకాలు, శక్తులు, ఇతర చైతన్యస్థాయిలు ఉన్నట్లు భావిస్తున్నాడంటే అవి భవిష్యత్తుకు సంబంధించిన వాగ్దానాలే. ఏ విధంగా కోతిలో మానసికశక్తులు గుప్తంగా దాగి ఉన్నాయో, అదే విధంగా మానవునిలో భవిష్యత్ మానవుని సంభావ్యతలు కూడా ఉన్నాయి.

మన లోకానికి అతీత ఆధ్యాత్మిక ప్రపంచంలో నివసించే మనుష్యులు కొంతమంది మన మధ్యే ఉంటారు. అటువంటివారు కొద్దిమందే అయినా వారు అపురూపంగా ఉన్నప్పటికీ మానవ జాతికి మార్గదర్శకులై భవిష్యత్పరిణామ దిశగా కొంతమందిని నడిపిస్తారు. కాలగతిలో అక్కడా అక్కడా కొద్దిమందిలో మాత్రమే మూర్తీభవించి ఉన్న ఆ గుణగణాలు ఆవిర్భవించనున్న నూతన జాతికి ప్రధాన లక్షణాలు కాగలవు.

ప్రస్తుత మానవుని జీవనవిధానం తర్కానికి లోబడి నడిచేది. మనస్సు ప్రధానంగా అతని చర్యలు సాగుతాయి. అన్నిటినీ పరిశీలిస్తూ జ్ఞానాన్ని పొందుతూ నిర్ణయాలు చేస్తూ తనకి కావలసిన విధంగా జీవితాన్ని గడుపుతాడు. కానీ భవిష్యత్తులో అలా కాకుండా ఉపజ్ఞే (Intution, అంతర్బుద్ధి) జాతిని నడిపిస్తుంది.

అంటే మనస్సు, ఆలోచనలతో నిమిత్తం లేకుండా అంతరంగ దైవసూత్ర నిబద్ధమై జాతి నడుస్తుంది. ఇప్పుడు కూడా కొంత మంది ఆ విధంగా అంతర్బుద్ధి అనుభవమునకు నిబద్ధులైన వారున్నారు. – కొన్ని రకాల అడవి గొరిల్లాలకు కొద్దికొద్దిగా తార్కికమైన ప్రవర్తన ఉండడం నిస్సందేహమైన విషయమే కదా!

అంతర్గతంగా ఆత్మాభివృద్ధి చేసుకున్న కొద్దిమంది మానవులు తమ సర్వశక్తులతో కృషిచేసి వారి సత్తాయొక్క నిజ సూత్రాన్ని కనుగొన్నవారు కొంతవరకూ అంతర్బుద్ధిని కలిగి ఉంటారు. గాలి లేక స్తంభించినప్పుడు నిశ్చలమైన కొలనులో ఏ విధంగా నక్షత్రకాంతి ప్రదీప్తమౌతుందో అలానే మనస్సు నిశ్శబ్దంగానూ, బాగా శుభ్రపరచిన అద్దం మాదిరి స్వచ్ఛంగానూ ఉన్నప్పుడు అతిమానసకాంతి, అందలి సత్యము దాని పైబడి, ఆ అలజడిలేని మనస్సులో దీపించి, అంతర్బుద్ధిని జనింపచేస్తుంది. ఆ నిశ్శబ్దంలో ఆ స్వరాన్ని ఎవరైతే వినగల్గుతారో వారు దానిని తమ చర్యలకు తగిన ప్రేరణగా భావిస్తారు; సాధారణ మానవులు వారి తర్కాన్ననుసరించి గజిబిజి మార్గంలో ఇటూ అటూ తిరుగుతూండగా వీరు మాత్రం అంతశ్చేతన చూపే మార్గంలో తిన్నగా వెళ్లగలుగుతారు. ఈ అంతర్బుద్ధి ఒక వరంగా లభించే ఉపజ్ఞ. అది ఒక సుస్థిరమైన, అమోఘమైన చేయూత.

ఈ అమోఘమైన శక్తి ప్రస్తుతం అస్వభావికంగా కనుపించినా, భవిష్యత్ జాతికిది సాధారణం, స్వాభావికం కాగలదు. అయితే నిరంతరం దాని వాడుక సాధారణ మనో తర్కసామర్థ్యానికి నష్టకారి అవుతుందేమో! కోతికున్న శారీరకసామర్థ్యం మానవునికి లేకుండా పోయినట్లే, మానవుని మానసికసమర్థత అతిమానవుడు పోగొట్టుకుంటాడు. అయితే ఇప్పుడున్న ఆ మానసిక సామర్థ్యం తననూ, తన తోటివారినీ మోసగించుకోటానికే గదా!

ఎప్పుడైతే మానవుడు ఇప్పటిదాకా తాను అభివృద్ధి చేసుకున్నాననుకుని గర్వపడుతూ చెప్పుకుంటున్న తన సామర్థ్యాలన్నీ – తన మేధస్సుతో సహా సరిపోవని గ్రహించి ధైర్యంగా వెల్లడి చేస్తాడో అప్పుడే అతిమానసత్వానికి మార్గం అతనికి

సుగమమవుతుంది. ఇక అప్పటి నుంచీ తన అంతర్గత పేటిక తెరిచి అందులో నిగూఢమై యున్న గొప్ప శక్తుల నన్నిటినీ ఆవిష్కరించుకొని విడుదల చేయుటమే అతని ముఖ్య కార్యక్రమం అవుతుంది. అంతవరకూ తాను అధ్యయనం చేసిన కళలు, తత్త్వ శాస్త్రాలు, విజ్ఞానశాస్త్రం, నీతిశాస్త్రం, సాంఘికజీవనం మొదలైన ప్రముఖ సాధనాలన్నీ తన జీవితానికీ, తన మనస్సు తృప్తికీ పరిమితమైపోకుండా ఒక మహాసత్యాన్ని ఆవిష్కరించడం కోసమే వినియోగపడాలి. మానసిక జీవితపరిధుల వెనక మరుగైయున్న ఈ మహాసత్యంయొక్క శక్తిని మానవజీవితంలో ప్రవేశపెట్టాలి. ఈ ఆవిష్కరణమే మన ఉన్నత సత్తకీ, ప్రకృతికీ సరిపడిన కార్యక్రమము.

అయితే మనం ఇంకా ఆత్మోపజీవులం కాము; కాని కావాలి. అంటే నీషే కీర్తించిన బలమైన ప్రాణిక ఇచ్ఛాజీవులు కాకూడదు. అధ్యాత్మిక ఆత్మబలసంపన్నులు కావాలి. అతిమానస మానవత్వమును ప్రస్తావించినపుడు నీషే రూపకల్పన చేసిన దృఢమైన కాని, అసమగ్ర బాహ్య Superman భావనకి సంబంధించిన గందరగోళం నుంచి బయటపడాలి.

నీషే పొరపాటు చేశాడు. దానిని మనం తిరస్కరించాలని అంటున్నాము. నీషే సూపర్మేన్ అధిక బలాఢ్యుడు, ప్రబలమైన శక్తి. ఆ శక్తి బరువుకి మనిషిలోని ఇతర ప్రత్యేక లక్షణాలు అన్నీ అణగిపోతాయి. అలాటి Superman మన ఆదర్శం కాదు. ప్రస్తుతం ఆరాధింపబడే ఆ అతిమానసశక్తి, ఇప్పుడు వెర్రితలలు వేసి వినాశకరశక్తిగా దేశాలను ఎలా నాశనం చేస్తున్నదో చూస్తూనే ఉన్నాము.

అది కానే కాదు; సంతత పరిపూర్ణ ఆత్మవికసనమే అతీత మానవత్వానికి మార్గము. మనిషి ఆధ్యాత్మీకరణకు ఒదిగి ఉంటే, అంతా మారుతుంది, సుగమమవుతుంది. ఆధ్యాత్మిక మార్గాన్ని నుసరిస్తూ ఆత్మసిద్ధిని పొంది, తనలోని సత్యాన్ని, తన సత్యస్వరూపాన్ని గుర్తించి, స్వతస్సిద్ధంగా దాని ముందు వినమ్రుడైనపుడు మానవుడు అధికాధిక పరిపూర్ణతను పొందగలడు. ఈ

స్వతస్సిద్ధత అనేది జంతుప్రకృతి మాదిరిగా (instinctive and subconscient) అంతర్బుద్ధి, సుప్తచేతనా కాదు. but intuitive and integrally conscient అంతర్ జ్ఞానము, ఒక సమగ్రమైన అంతర్వాణి.

దీనిని బట్టి నూతనయుగంలో భావిమానవతకు సహాయ పడగలిగే వారెవరంటే ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే మానవ భవిత వ్యమనీ, అదే ముఖ్యావసరమనీ గుర్తెరిగినవారే. ప్రస్తుత మానవ జాతి, ఆధ్యాత్మిక మానవజాతిగా మారిపోవాలనీ, ఏ విధంగా ఆదిమానవుడు పశుస్వభావం నుంచి పూర్తి మానసికవికాసం పొందిన మానవునిగా పరిణామం చెందేడో అదే మాదిరి ఈ పరి ణామం కూడా కొనసాగాలని గుర్తించినవారే ఆ వ్యక్తులు.

అటువంటివారు జాతిమతాలను ఎక్కువ పట్టించుకోకుండా ఎవరి నమ్మకాలను వారికి వదలిపెడతారు. కానీ ఆధ్యాత్మిక మార్గం వైపు మళ్ళటానికే ఎక్కువ ప్రాధాన్యత నిస్తారు. ముఖ్యంగా బాహ్యావ్యవస్థలు, యంత్రాంగాల ద్వారా ఈ మార్పు తేవచ్చునే తప్పుడు ఆలోచన మాత్రం వారు చేయరు. ఎవరికి వారు అనుస రిస్తే తప్ప ఇది కార్యరూపం తాల్చదని వారికి పూర్తిగా తెలుసు.

ఈ విధంగా ఉన్న వ్యక్తులు అహంకారజనిత ప్రేరణలను, ఆచారవ్యవహారములను, స్వార్థపూరిత గమ్యాలను పూర్తిగా వది లిపెట్టేస్తారు. పరిపూర్ణ నిష్కామకర్మయే వారిది. ఇహలోక పర లోకాలకు సంబంధించిన స్వలాభాపేక్షతో పనిచేయడం వారి ఊహా కందనిది. ప్రతిఫలాపేక్ష లేకుండా ఏ పనినైనా భగవన్నిర్దేశి తంగా, సంపూర్ణంగా, భేషజమేమీ లేకుండా ఆనందంగా చేస్తారు. ఆ విధంగా భగవత్ప్రేరణతో పనిచేస్తే, ఆ చేయడంలోని ఆనందమే వారికి పారితోషకము, తమ చైతన్యంతో, తమ సంకల్పంతో తమ లోని దివ్యతత్వంతో ఏకత్వాన్ని పొందటమే వారికి దక్కే ప్రతి ఫలము.

ఈ విధమైన ఏకత్వంలోనే అతీతమానవుడు తన సాంఘి కస్థాయిని తెలుసుకుంటాడు. తనలోని దివ్యత్వాన్ని గుర్తెరిగిన ప్పుడు అదే దివ్యతత్త్వాన్ని అందరిలోనూ కూడా గుర్తుపట్టగ

లడు. తనలో తాను ఏకత్వాన్ని పొందినట్లు అందరిలో ఉండేది ఒకటిగా చూసి అందరితోనూ ఏకత్వాన్ని పొంది అంటే వారి తత్వంతోనే కాక అంతర్బాహ్యాస్థాయిలలోనూ, ఆకృతులలోనూ కూడా ఏకత్వాన్ని పొందుతాడు. అతను ఒక మనస్సు, ప్రాణం, శరీరము కాకుండా ఎరుక కలిగి ఆధారభూతమైన ప్రత్యగాత్మే. అదే మౌనంగా, ప్రశాంతంగా ఉండే మనఃప్రాణదేహాలను పాలించే శాశ్వతతత్త్వము. ఆ తత్త్వమే సకల జీవరాసులను పోషిస్తూ, పాలిస్తూ ఉండటాన్ని అతడు దర్శిస్తాడు. తనలోని ఆ పరతత్త్వమే సృష్టికి మూలాధారమై సర్వప్రాణులలోనూ కర్తగా ఉండి వారిని నడిపిస్తోందనీ తెలుసుకుంటాడు. ఈ విశ్వంలో అభివ్యక్తమైన సకల ఆకృతులూ, ఆ దైవస్వరూపాలనే విషయం గ్రహిస్తాడు. అలా గ్రహించి ఆ పరమాత్మలో లీనమై, తన తనువూ, మనసూ, ప్రాణం ఆయన ప్రకటనలేననీ, ఆ విధంగా ఇతరులుగా కనబడే వారు కూడా తన మనసూ, ప్రాణం, దేహంగానే ఉన్నట్లు, అను భూతిని పొందుతాడు. వారితో సమంగా ఉంటాడు. అందరిలోని ఏకచైతన్యాన్ని గుర్తిస్తాడు. పదార్థమంతా ఒకటిగా అనుభూతి పొందినప్పుడు తన శరీరానికీ, ఇతర శరీరాలకీ తేడా అతనికి తోచదు. సర్వజీవకోటి యొక్క మనస్సుతో, హృదయంతో ఏక త్వాన్ని పొందుతాడు. ఇంతెందుకు, తననే అందరిలోనూ, అంద రినీ తనలోనూ దర్శిస్తూ, పరిపూర్ణ ఏకత్వంలోనే నిజమైన ఐక మత్యముందనే విషయం గ్రహిస్తాడు.

అతీత మానవుని గురించిన మొట్టమొదటి వివరాలన్నిటినీ వర్ణించాము కాబట్టి ఇంతటితో ఆపటం మంచిది. ఇంతకంటే ఎక్కువ వివరించడం నిరర్థకమే కాక నిరుపయోగమని కూడా తెలిసింది. మనం ఎన్ని రకాలుగా నిర్దుష్టమైన ఊహాగానాలు చేసి నప్పటికీ ఆ భావిమానవుని రూపొందించలేము. మనం ఏం చేయాలంటే పరమోత్సాహంతో మనస్ఫూర్తిగా ఆకాంక్షించడంవల్ల కలిగే అప్రతిహత ప్రేరణ క్రియాశీలతలను మనస్సులోను, హృద యంలోను నిలుపుకొని, పృథ్విపై ఆవిర్భవించనున్న నూతన జాతిని గురించిన ఉన్నత భావన పొందగలిగే స్థితిలో ఉండాలి.

అప్పుడు మనం నూతన మానవుల రూపకల్పనలో నిర్ణయాత్మకంగా ముందుకు సాగగలము; మానవత్వాన్ని పరిరక్షించగల జాతిని సృష్టించడంలో మధ్యవర్తులుగా మన వంతు సేవచేయగల అర్హతను సంపాదించగలము.

*

అతీత మానవతకు శిక్షణ

ప్రశ్న: తల్లీ! మనిషికీ, అతీతమానవునికి నడుమ మధ్య స్థాయిలు ఏమీ లేవా?

నూతన అతీతమానవజాతిని గురించే గదా నీవు మాట్లాడుతున్నది? మనం అతీతమానవుని ఎవరినిగా వ్యవహరిస్తున్నాము, అంటే మానవునిగా ఉద్భవించి, మానవస్థాయిలో ఉన్న తన భౌతికతత్వాన్ని మార్చుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్న అతీత మానవుని గురించే కదా! అయితే అటువంటప్పుడు అనేక స్థాయిలుంటాయి. వారి వారి సామర్థ్యాన్న నుసరించి, మారిన దశను బట్టి అనేకమైన స్థాయి లుంటాయి. అనేకమైన ప్రయత్నాలు జరుగుతాయి. కొన్ని ప్రయోజనకరం కాగా, కొన్ని నిష్ప్రయోజనంగా కూడా ఉండవచ్చు. చివరకు కొంతవరకూ ఫలప్రదమై అతీత మానవుని తరహాలో రూపొందవచ్చు. ఎవరైతే వారి సాధారణ మానవత్వాన్ని అధిగమించటానికి పాటుపడతారో, ఎవరైతే తమ అంతర్గత దివ్యసత్యంతో సంసర్గమును పొంది, ఆ అనుభవాన్ని భౌతికప్రకృతిలో సిద్ధింపచేసుకోవాలనుకుంటారో, ఎవరైతే తాము పొందిన అంతర్గత చైతన్య పరిణామంతో పరలోకం వైపు దృష్టి సారించకుండా బాహ్యప్రపంచంలో, భౌతికంగా ఆ పరిణామాన్ని సాధించాలని ప్రయత్నిస్తారో – అటువంటివారంతా అతిమానస శిక్షణ పొందుతున్నవారే. ఈ విధమైన వారి ప్రయత్నాలు సఫలీకృతం కావడంలో కూడా లెక్కకు మించినన్ని అంతరాలున్నాయి. మనం సాధారణ జీవితం గడిపే సాదా సీదా మానవుని వలె ప్రవర్తించకుండా చేసే పనుల్లో, ప్రతి క్రియల్లో, మన కదలిక లన్నిటిలో దివ్యసత్యాన్ని వ్యక్తం చేయటానికి ప్రయత్నించి

నప్పుడూ, సాధారణమైన అజ్ఞానానికి లోబడకుండా, సత్యానికే లోబడి ఉన్నప్పుడూ అతీత మానవస్థితికి శిక్షణ పొందుతున్నట్లే. ఈ ప్రయత్నాలన్నిటిలో సఫలీకృతులం కావటాన్ని బట్టి మనం మంచి శిక్షణాభ్యాసకులమా కాదా అని తెలుస్తుంది. ఆ మార్గంలో ఎంతవరకూ పురోగమించామో తెలుస్తుంది.

అయితే మనం ఎంతవరకూ వచ్చాము, ఇంకా ఎంతదూరం వెళ్ళాలి అనే విషయాలను గురించి ఎక్కువ ఆలోచించకపోవటమే మంచిది. అది నిన్ను కుంటుపరచి ముందుకు వెళ్లనివ్వదు. అందు చేత ముందుకు వెళ్ళే విషయం తప్ప నీవు ఇంకోటి ఆలోచించ వద్దు. అప్పుడే బాగా వేగంగా పురోగమించగలవు. నువ్వెక్కడికి చేరాలనుకుంటున్నావో, దాని మీద దృష్టి నిలిపి ముందుకు కద లడానికి నీ శక్తులన్నీ ఉపయోగించు. ఎంత దూరం వెళ్ళావనేది నీకు అక్కర్లేదు. ఇదే చరిత్ర అవుతుంది. ఆ తర్వాత చరిత్రకారులు మనం చేసిన ప్రయత్నాల గురించి చెపుతారు. మనం ఏమి చేశామో, ఏ విధంగా చేశామో వారే చెపుతారు. ప్రస్తుతం ఏది అవసరమో అదే చేయాలి. మనకంత వరకే.

*

మనం అతిమానసంతో సాన్నిహిత్యం పొందామనటానికి అప్రతి హతమైన రెండు గుర్తు లున్నాయి.

1. నిరంతరాయంగా ఉండే పరిపూర్ణ సమత్వ దృష్టి
2. సత్యజ్ఞానమునందు పరిపూర్ణ నిశ్చితత్వము.

సమత్వదృష్టి పరిపూర్ణత అంటే అది అన్ని సందర్భాల లోనూ, అన్ని పరిస్థితుల్లోనూ, అన్నిరకాల సంబంధాలలోనూ అంటే పదార్థసంబంధమైనవైనా లేక మనస్సంబంధమైనవైనా అవి ఎటువంటివనిగానీ, వాటి ప్రభావం ఎలా ఉంటుందనికానీ, ఆలో చన లేకుండా స్థిరంగానూ, స్వతస్సిద్ధంగానూ ఉండాలి.

సారూప్యం ద్వారా మాత్రమే సంపూర్ణంగా, నిరాక్షేపణీ యంగా ఉండే అమోఘమైన సత్యజ్ఞానం లభిస్తుంది.

అనువాదకులు: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

దేనిపైనా వ్యామోహంలేని, విముక్తమైన సమయం ఒకటి వస్తుంది. ఏది ఉపయోగించినా, చేసినా చైతన్యం ప్రభావితం కాదు. సరిగ్గా కావల్సినది ఇదే. ఆకాంక్షించే ఉన్నతజీవనానికి కార్యసాధనాలుగా బాహ్య హావభావాలు, హేతుబద్ధంకాని నిర్ణయాలు మనోచేతన నుంచి ఉద్భవిస్తాయి. ఇవి అసమర్థమైనవి అయినా ఇవి ఇప్పుడు ఉన్న జంతుస్వభావానికి మించి అతీతంగా తప్పక ఉండవలెనని జీవుని ప్రచోదనం చేస్తాయి. కాని కావల్సినది ఇది కాదు. బాహ్య విషయాలు పట్టించుకోకుండా వాటి ఆలోచనే లేకుండా, అందినవి స్వీకరిస్తూ, అందనివాటి కోసం ప్రాకులాడకుండా ఉండే వ్యక్తి (ఆధ్యాత్మిక) మార్గంలో చాలా పురోగామిగా ఉంటాడు. ఇందుకు సన్యాసి కానక్కర్లేదు.

చైతన్యంలో మార్పు నిజమైన సార్థకత. అతిమానసశక్తుల స్పందనలతో, సతత, సమగ్ర, సన్నిహిత సంయోగము – ఇది అనివార్యము. దీని ద్వారానే అంతరంగ విముక్తి, అతిమానస దైవీ శక్తులతో సమైక్యత. ఇక్కడ ఇంకా కావల్సినది – నిరంతర మానసిక నిమగ్నత. శరీరజీవకణాలతో సహా, సమస్త జీవుని ఆకాంక్ష, ఇచ్ఛ. పరిణామాలు గురించి పట్టించుకోవాల్సిన పనే లేదు. ఎందుచేతనంటే ఇవన్నీ సహజంగా, స్వతస్సిద్ధంగా, స్వయంచాలనంగా అభివ్యక్తమయే, విశ్వశక్తుల లీలలకు అనుగుణంగా వ్యవహరిస్తాయి. దివ్యశక్తి, కాంతి, సత్యాలతో ఇంకా అనిర్వచనీయ అతిమానస ఆనందంతో సంతత పరిపూర్ణ సంసర్గము – this is the only thing that matters కావల్సినది అదే.

ఇదే చిత్తశుద్ధి అంటే. మిగిలినదంతా తనకు తానుగా ఆడే నాటకం. పరిపూర్ణస్వచ్ఛత అంటే? అలా దినదినప్రవర్ధమానంగా, స్వచ్ఛంగా ఉండటమే. తప్పనిసరిగా, స్వచ్ఛందంగా, స్వచ్ఛంగా ఉండటమే – అంతే. అదే చిత్తశుద్ధి.

2. అభివృద్ధికి బలమైన కోరిక: ఇది చాలావరకు చాలా మందిలో, ఆదరం, దయ, ఉత్సాహం, గ్రహణశక్తులపై ఆధారపడి

ఉంటుంది. సమూహముకంటె వ్యక్తి ముందుగా పురోగమిస్తాడు. సృష్టిలో సహజంగా మానవజాతి, మిగిలినవాటికంటె, అతిమానస అభివ్యక్తీకరణకి నిర్దేశింపబడి ఉంది. విషయాలు ఎప్పుడూ అలానే ఉండిపోవు. వ్యక్తులు కూడా అంతే. మార్పుకి ప్రేరణ తప్పనిసరిగా ఉంటుంది. కలిసి పనిచేయటం (collaboration) దీనికి ఆధారం. ఇందుకెన్నో పద్ధతులు; అన్నీ మంచివే విజయవంతమైతే! వ్యక్తికి తను ఉన్న అస్తిత్వంలో విసుగు కలుగుతుంది. ఉన్న పరిస్థితి నుంచి బయటపడాలని గాఢంగా కోరుకుంటాడు. ఉన్నదానికంటే మించినదేదో సాధించాలనుకుంటాడు. గుణాత్మకంగా, తనలో, సత్యసౌందర్య సామీప్యతల స్పర్శ గ్రహిస్తాడు. ఈ దిశగా తన పయనం దుస్సహం కాకూడదని, మిగిలినవాటినన్నిటినీ ఆటంకాలుగా తనకు తానే వదిలేస్తాడు.

ఇక్కడ ముఖ్యంగా కావల్సినది (ఆధ్యాత్మిక) అభివృద్ధికి తీవ్రమైన ఆకాంక్ష. అందుకు ఏ ఆటంకాన్నైనా మనఃపూర్వకంగా ఆనందంతో పరిత్యజించటం; అభివృద్ధినిరోధకమైన దానినంతటినీ తననుంచి తీసి దూరంగా పారవేయటం; దృఢవిశ్వాసంతో అనూహ్యమైన గమ్యం కోసం పయనం – ఇదే రేపటి సత్యము. ఇదే అత్యావశ్యకమైనది. ఏ ప్రకృతి వైపరీత్యము, దుష్టశక్తి, అడ్డుకోలేనిది. పాత అలవాట్లకు దాసులుకాని వాళ్లు, వారి అదృష్టం కొలదీ, అద్యతనభావిలోనే ఈ దివ్య అస్తిత్వాన్ని దర్శించగలుగుతారు; తెలుసుకోగలుగుతారు!

ప్రజలు సాధారణంగా అప్రమత్తంగా నిద్రావస్థలో ఉంటారు. జీవితాన్ని చాలా తేలికగా తీసుకుంటారు. కాని మనం ఇప్పుడు ఒక అసాధారణ సమయంలో ఉన్నాము అన్న విషయం గుర్తుంచుకోవాలి. ఇది మన అదృష్టం. ఒక నవలోకం మనకోసం వెలసే సమయంలో ఉన్నాం. మనకిది ఒక అమూల్య అవకాశం కాదా! ఇదే కనుక మనం గమనిస్తే మనకేదీ ఆటంకం కాదు.

ఒక నవప్రపంచ ఆవిర్భావాన్ని దర్శిస్తున్నామనే అనుభూతి మనకు ప్రస్ఫుటం కాకపోవచ్చు. కాని ఇది రూఢియైనదనే విశ్వా

సంతో – మెలకువలో, నిద్రలో, – ఈ ఉన్నత సత్యచైతన్య స్పృహలో కర్మలు అనుష్ఠిస్తూ ఉండటం – చాలా ముఖ్యం.

ఆ విధంగా, మనం, అందులో భాగస్వాములం కాగలుగుతాము. మనమే ఈ నవప్రపంచం కాగలం. ఇది ఒక అద్భుతమైన అవకాశం కాదా! ఇందు కోసం ఏమైనా వదిలిపెట్టవలసినదే కదా!

3. అంటిపెట్టుకుని ఉండకు: దేనికీ ఆశపడకుండా ఉండటం, అనేది మనం చేయగలిగే ప్రశస్తమైన పని. అలాగే ముందే ఊహించుకున్న భావాలకి, సూత్రాలకి, కట్టుబడి ఉండక పోవటం. నైతికసూత్రాలు, ప్రవర్తనా నియమావళి, ఏమి చేయాలి, ఏమి చేయకూడదు, నైతికంగా ఏర్పర్చుకున్న భావాలు, సామాజిక, మానసిక సంప్రదాయాలు – ఓ! వీటికంటే హీనమై అవరోధాలు ఉండవు. ఏర్పరుచుకున్న దృఢ అభిప్రాయాల నుంచి బయటపడటానికి దశాబ్దాలు వ్యర్థం చేసుకున్నవాళ్లు నాకు తెలుసు. నిరాడంబరంగా ఉంటూ, దేనినైనా ఆహ్వానించే సంసిద్ధత (openness) ఉన్నప్పుడు ఏమైనా జరగటానికి వీలుంటుంది. సహజంగా పురోగతి కోసం తపన, జ్ఞానపిపాస, రూపాంతరంకోసం తృష్ణ, అన్నిటికీ మించి సత్యప్రేమలపై ప్రగాఢవాంఛ – వీటిని సుస్థిర పర్చుకున్నప్పుడు పురోగతి త్వరితమౌతుంది. కావలసినదల్లా – పిపాస. నిజంగా ఇదే ఎంతో ఆవశ్యకం.

నిన్ను బంధించేవి ఏమిటో నీకు తెలుసా? నిన్ను అంటిపెట్టుకుని ఉన్న నీ విశ్వాసాలు, అలవాట్లు, ఇష్టాలు, భావాలు, అవసరాలు, నిన్నంటి ఉన్న ఈ లోకం – వీటినన్నిటినీ వదల్చుకోవాలి. బంధవిముక్తి కావాలి. ఎన్నివేలసార్లు చెప్పు. చేసినదే చేస్తూంటారు. అనర్గళంగా ప్రబోధాలు చేసేవాళ్లు కూడా అలా అంటిపెట్టుకునే ఉంటారు. వాళ్ల దృక్పథం, భావనలు, అలవాట్లు – ఇవే వాళ్ల ప్రపంచం.

ఎప్పుడూ ప్రతి విషయంలోనూ మార్పును ఆహ్వానిస్తూ ఉండాలి. మారకూడనిది ఒక్కటే. అదే ఆకాంక్ష, తృష్ణ.

నాకు తెలుసు, కొంతమందికి దైవము అనే భావనే నచ్చదు. ఎందుకంటే వెంటనే ఇది యూరోపియన్ లేక పాశ్చాత్యభావాలతో మిళితమైపోతుంది. నిజానికి దీని అవసరం లేదు. అవసరమైనది – దివ్యప్రేమ, సత్యము, మహత్తరమైన పరిపూర్ణత. ఇక సిద్ధాంతాలంటారా – అవి ఎంత తక్కువ ఉంటే అంత మేలు. కావల్సినది శ్రేష్ఠమైనది ఒక్కటే. పద్ధతులు, మార్గాలు వేరు కావచ్చును. అమెరికను యువత దుబారా జీవితమైనా కానీ – అదేమంత ప్రముఖ విషయం కాదు.

4. పెనుగులాడకు; అర్పించుకో: అన్నిటికీ, ఆధారంగా ఉండటానికి కావల్సినది సమతూకం. ఇది నిరహంకారం, సర్వేశ్వర శరణాగతి వలన సాధ్యపడుతుంది. సర్వేశ్వరునితో తాదాత్మ్యత నిజమైన స్వచ్ఛత. పరిపూర్ణమైన సమతౌల్యం లేకుండా అతిమానసశక్తి ప్రమాదభరితము. దాని అవరోహణకి ప్రయత్నించకూడదు. perfect balance లేకుండా ఈ పని చేస్తే బెడిసికొడుతుంది. దాని శక్తి చాలా భయంకరమైనది.

ఈ సందర్భంగా మీకో సలహా ఇస్తాను. నీ (ఆధ్యాత్మిక) సాధన పురోగమనంలో ఆకాంక్షతో శక్తులను నీ వైపు బలవంతంగా ఆకర్షింపచేసుకునే ప్రయత్నం చేయకు. నిన్ను నీవు అర్పించుకో. నిరాసక్తంగా ఉన్మీలనం చెంది ఉండు (open yourself). శక్తిని క్రిందికి నీవైపు లాగుకునే ప్రయత్నం ప్రమాదభరితమైన అహంకారము. నువు ఆకాంక్షించు; అర్పించుకో, ఉన్మీలనం చెంది ఉండు. విషయాలు వక్రిస్తే శక్తిని నిందిస్తారు. బాధ్యత శక్తిది కాదు. నీ అహంకారము, అజ్ఞానము, బలహీనత లది.

నిన్ను నీవు ఉదారంగా, పరిపూర్ణ నిరాసక్తతతో, కావాలి అని ఆపేక్షించకుండా అర్పణ కావించుకో. నీకెలాటి చెడూ ఎప్పుడూ రాదు. కావాలనే అభిలాష అగాధపుటంచుకి నిన్ను చేరుస్తుంది.

5. అతిమానస జీవనమార్గంలో కష్టసుఖాలు: పురోగమిత, విశ్వవికాస క్రమంలో తర్వాత రాబోయేది అతిమానస జీవన ప్రారంభాలు. దీని పురోగతి ముందు అంతగా ప్రస్ఫుటం కాకపో

వచ్చు. కాని ఇది తప్పనిసరి. అంతకంతకు ఇది బహిర్గతమౌతూ ఉంటుంది. మానసికశక్తియొక్క చలితచాలనాలతో అతిమానస జీవనం చేరుకోవటం చాలా కష్టం.

మానసిక జీవనం ఆధారంగా అతిమానసజీవనం అందదు. ఎంత సర్వోన్నత మేధోచింతన ఉన్నా ఇది కష్టం. 'అతిమానసం' అన్న మాటలో 'మానసం' మనలను తప్పుత్రోవ పట్టించే అవకాశం ఉంది. ఇది ఉన్నతమానస క్రియాకలాపం అని పొరబడవచ్చు. నిజానికి అది కాదు. ఎంత ఉన్నత, స్వచ్ఛ ఉదాత్త మానసికశక్తి ఉన్నా, అది నిరూత్సాహ శక్తిహీనమైన ఊహాగానాలు చేయడానికే పనికివస్తుంది తప్ప అతిమానస అనుభవానికి ఏమాత్రం దగ్గరకి తీసుకొని వెళ్లదు. జీవితానికే మాత్రం అది సంబంధించి ఉండదు.

ఈ మూలాధార పదార్థం (the Supramental Consciousness) ప్రపంచంలో విస్తృతమౌతూ పనిచేస్తోంది. ఇది ఉత్సాహ భరితంగాను, శక్తివంతంగాను, ఆనందకరమైనదిగాను, తీవ్రమైనదిగానూ ఉంటుంది. దీని ముందు మొత్తం మానసిక కార్యకలాపం అంతా అనాసక్తంగానే ఉంటుంది. కాబట్టి దీనిని గురించి ఎక్కువ మాట్లాడటం అనవసరం. దీని గురించిన ఎన్నో వివరాలుకంటె, ఒక్క లోతైన దివ్యకృపకి ఆలంబనయే ప్రేమాస్పద స్పందన చాలు. ఇది ఒక్క క్షణం ఉన్నా ఫర్వాలేదు.

ఇంకా ఒక రకమైన పరిశుద్ధమైన సంవేదన – సూక్ష్మము, పారదర్శకము, తేజోమయము, నిశితము, లోలోపలికి చొచ్చుకొనిపోయేది – నీకు కవాటము తెరుస్తుంది. ఎంతటి సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ వివరణ అయినా దానిముందు తీసికట్టే.

పదార్థ, పరార్థాల కొసలు రెండూ స్పృశించుకుంటాయి. వృత్తమావృతమౌతుంది. పరార్థము పదార్థములో అభివ్యక్తమౌతుంది. అతిమానస అనుభూతి వాస్తవమౌతుంది. అనుభవైక వేద్యమౌతుంది. అనుభవంలోకి వస్తేనే కదా ఏమైనా బోధపడేది!

6. అంతరంగ పరివర్తన తర్వాతే బాహ్యాపరివర్తన.: మేము అభిలషించేది – శరీరము, దాని కార్యకలాపాలతో కూడా మిళిత మైనదాని యొక్క పరిపూర్ణ రూపాంతరీకరణ.

గతంలో రూపాంతరీకరణ అంటే అంతరంగ చైతన్యరూపాంతరీకరణ మాత్రమే అని భావించేవారు. అంతరంగ చైతన్యాన్ని గుర్తించి, గతంలో శారీరక బాహ్య కార్యకలాపాలన్నిటినీ పనికి మాలిన అవరోధాలుగా తిరస్కరించేవారు. శ్రీఅరవిందులవారు ఇది సరికాదని తెలియపర్చారు. రూపాంతరీకరణ ప్రక్రియలో, దివ్యసత్య అభివ్యక్తీకరణకు బాహ్యాంతరాలు రెండూ సముచిత రీతిలో పాలుపంచుకోవాలి అని ప్రకటించారు. ప్రజలు ముందు దీనిని విన్నప్పుడు, అంతరంగ చలితచాలనాల చికాకులతో ప్రమేయం లేకుండా భౌతిక కార్యకలాపాల రూపాంతరీకరణం సాధ్యమే అనుకున్నారు.

శారీరక రూపాంతరీకరణం చేపట్టడానికి ముందు ... ఇది అన్నిటికన్నా కష్టతరమైనది – నీ అంతరంగ చైతన్యం దివ్య సత్యచైతన్య సంసర్గంలో గట్టిగా గాఢంగా స్థిరపడాలి. అపుడే రూపాంతరీకరణకి పరాకాష్ఠగా దివ్యసత్య వ్యక్తీకరణ (the final expression of the Truth) final for the moment at least.

రూపాంతరీకరణానికి మొదటి మెట్టు గ్రహణశక్తి (receptivity). రూపాంతరీకరణానికి ఇది అత్యావశ్యకమైనది. తర్వాత వచ్చేది చైతన్యంలో మార్పు. చైతన్యంలో అభివృద్ధికి సన్నద్ధం కావటాన్ని కోడిగ్రుడ్డులో పిల్ల పెరుగుదలతో పోల్చవచ్చు. చిట్ట చివరిదాకా గ్రుడ్డు మార్పుచెందకుండా అలానే ఉంటుంది. పిల్ల పూర్తిగా సజీవాకృతి పొందిన తర్వాత తన చిన్న ముక్కుతో చిన్న రంధ్రం చేసుకుని, గ్రుడ్డులోనుంచి పిల్ల బయటకి వస్తుంది. చైతన్య రూపాంతరీకరణం కూడా ఇలానే జరుగుతుంది. సాధారణ అభిప్రాయం చైతన్యంలో మార్పు ఏమీ రాదని – గాఢమైన ఆకాంక్ష ఉన్నపుడు నిన్ను ఏదో నిరోధిస్తున్నట్లు, అడ్డుతగలిన భావన. ఇలా అనుకోవటం చాలా కాలంగా ఉంది. కాని చివరి దాకా పరిశ్రమిస్తూ లక్ష్యం చేరుకున్నపుడు జీవుడు తనని చుట్టి

వున్న గుల్ల (shell) ను బ్రద్దలు కొట్టుకుని ముందుకు మరొక ఉన్నతచేతనాస్థరానికి దూసుకుపోగల్గుతాడు. (రూపాంతరీకరణం చెంది).

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

నూతన సృష్టికి పునాదులు

నూతన సృష్టికి సహకరించడం

ప్రశ్న: 1919 లో శ్రీఅరవిందులు అల్లకల్లోలాలు, విపత్తులు అనేవి నూతనసృష్టి కోసం పుడమితల్లి పడుతున్న పురిటినొప్పులు అని వ్రాశారు.. ఇది ఇలా ఎంతకాలం కొనసాగుతుంది? ఆశ్రమంలో, భారతదేశంలో, అలాగే యావత్తు ప్రపంచంలో ఎంతకాలమిలా...?

ప్రపంచం నూతనసృష్టిని ఆహ్వానించి అందుకోసం సిద్ధపడే పర్యంతం యిది ఇలా కొనసాగుతూనే ఉంటుంది. ఈ సంవత్సర ఆరంభం నుండి (1969) నూతనసృష్టికి సంబంధించిన చేతన తన పనిని తాను చేసుకుపోతూనే వుంది. దానిని అడ్డుకొనకుండా ప్రజలు అందుకోసం సహకరిస్తే, అది శీఘ్రంగానే జరుగుతుంది. కాని మూర్ఖత్వం, అజ్ఞానం మొండిపట్లు పట్టు వదలవు.

ప్రశ్న: (1970) లోని మీ సందేశంలో 'ప్రపంచం ఒక గొప్ప మార్పుకు సిద్ధం అవుతున్నది. నీవందుకు సహాయపడతావా?' అన్నారు. మీరు చెప్తున్న ఆ గొప్ప మార్పు ఏమిటి? అందుకు మేం అందించే సహకారం ఏమిటి?

ఇపుడు జంతువుకు మానవుడు ఎలాగో, రాబోయే ఆ నూతనజాతికి ఇప్పటి మానవుడు అలా! అంతటి గొప్పమార్పు అది. ఈ నూతనజాతికి చెందిన చేతన తన పనిలో తాను నిమగ్నమై వుంది; దానికి స్పందించి, స్వాగతించేవారికి విశదీకరించేందుకు.

*

ప్రశ్న: మీరు మా సహాయం కోసం అడిగారు కదమ్మా! నేనుగా మీకేం సహాయపడగలను? అందుకోసం నేనేం చేయాలి?

ప్రగతిశీలమైన ఆ నూతన చేతనను ఏకాగ్రతతో ఆహ్వానించడం నూతనంగా దిగివస్తున్న శక్తులను పనిచేయనివ్వడం. అంతే.

*

ఆ మార్పుకు మన సహాయం అవసరం లేదు. కానీ అవతరిస్తున్న ఆ చేతనకు మనం ఉన్మీలనమై ఉంటే, అది మన పట్ల నిరర్థకం కాకుండా వుంటుంది.

*

ప్రశ్న: 1969 లో అవతరించిన ఆ నూతనచేతన స్వేచ్ఛగా పని చేయాలంటే సాధకుడు చేయాల్సిందేమిటి?

(దానిపట్ల) గ్రహణశీలత మరియు మృదుత్వము (కలిగి ఉంటే చాలు)

*

ఈ నూతనచేతనను మనం ఆహ్వానించడంకోసం మనల్ని మనం సంసిద్ధం చేసుకోవాలనుకున్నపుడు మొట్టమొదటి తప్పనిసరి షరతు ఏమిటంటే మనం నిజాయితీతో సహజసుందరమైన నమ్రతాభావం అలవర్చుకోవడం. అపుడే మనం సంపాదించుకొనబోయే ఆ అద్భుతమైన విషయాలతో పోల్చి చూసినపుడు మనకు తెలిసింది ఏమీ లేదని, అసలు మనమేమీ కాదనే వాస్తవం మన అంతరంగంలో మెదలుతుంది.

*

నూతనజీవి రాకకోసం మనల్ని మనం వీలైనంత ఎక్కువగా సంసిద్ధం చేసుకొనెదము గాక!

మనస్సును నిశ్శబ్ధపరచుకొని దాని స్థానంలో సత్యచేతనను ప్రతిష్ఠించుకోవాలి. సమగ్రచేతన, సూక్ష్మచేతనతో సమరసంగా మేళవించాలి.

*

అది చాలా సున్నితమైన కార్యక్రమం. ఎందుచేతనంటే బహుశా అది మనకు. పరిచయం లేనిది. ఏమాత్రం చలనం ఉన్నా, అత్యల్ప మానసికప్రకంపనం వల్లనైనా మొత్తం చెదిరిపోతుంది. కానీ అది నిలిచినంతకాలం చాలా పరిశుద్ధంగా ఉంటుంది. అంతేకాక అతి మానస సుస్థిరస్థితి కావాలి. మానసికమైన ఆధ్యాత్మిక సంకల్పం ఇంక ఎంతమాత్రం జోక్యం చేసుకోగూడదు. ఎందుచేతనంటే ఆధ్యాత్మిక సంకల్పం ఎవరికైనా ఉండవచ్చు. ఆధ్యాత్మిక సంకల్పంతోనే సదా జీవిస్తూకూడా ఉండవచ్చు – అంతరంగంలోని దైవం నడిపిస్తున్నదని అనుకొనే వారందరి విషయంలో జరిగేది అదే – కానీ అది మనస్సు అందించేదే తప్ప, ఆధ్యాత్మికం కాదు. అలా ఉన్నంతకాలం అది అతిమానసజీవితం కాదు. అతిమానస జీవితం అనేది ఎంతమాత్రం మనస్సు ద్వారా సాగదు. పైనుంచి క్రిందికి, క్రింది నుంచి పైకి సమాచారం ప్రసారమయ్యే దారిలో మధ్యనున్న నిశ్చల క్షేత్రం మనస్సు. ఒక చిన్న కుదుపు చాలు. ఆ నిశ్చలతను భగ్నం చేయడానికి.

ఐహిక చేతన ద్వారా, నిశ్శబ్ద అతిమనస్సు (Supermind) తనను తాను, వ్యక్తం చేసుకోగలగాలంటే, పరాత్పరునితో ఆధ్యాత్మిక ఏకత్వం ద్వారా లభించిన పరిపూర్ణమైన, సదా నిలిచివుండే సమత్వస్థితి అవసరం. పరిపూర్ణ సమతలో ప్రతీదీ పరాత్పరునిదే అవుతుంది. అంతేకాదు, అది సచేతన సంకల్పంతోగానీ, బుద్ధి ప్రయత్నంతోగానీ, లేక ఆ స్థితికి ముందున్న అవగాహనతోగానీ సాధించుకున్న సమత్వం కాగూడదు. అప్పటికప్పుడు, అప్రయత్నంగా, దానంతటదే సిద్ధించినదై ఉండాలి. బయటినుంచి వచ్చే ప్రతిదానికీ, బయటినుండి ఏదో వస్తోంది గనుక ప్రతిస్పందిద్దామన్నట్లుగా మాత్రం స్పందించగూడదు. ఈ విధమైన అంతర్విచారణ, ప్రతిస్పందన స్థానంలో సదా గమనిస్తూ ఉండే ఒక స్థితి – దాన్ని నేను ఎపుడూ ఒకే విధంగా ఉండాలని అనను. ఎందుచేతనంటే ప్రతిదానికీ తప్పక ప్రత్యేకమైన ప్రతిస్పందన అవసరం –

చెప్పాలంటే అది ఏ విధమైన వ్యతిరేకస్పందన కాగూడదు. బయటినుండి వచ్చి కావాలని ఏదో నిన్ను తట్టినప్పుడు ప్రతిస్పందించడానికీ, సహజంగా సంచరించే దానితో పాటు సాధారణకార్యం నిమిత్తం ప్రకంపనాలను తీసుకొచ్చినపుడు కలిగే ప్రతిస్పందనకూ మధ్య భేదం వున్నది.... నేను మీకు స్పష్టంగా అర్థమయ్యేట్లు చెప్పగలుగుతున్నానో లేదో నాకు తెలియడం లేదు.... ప్రకంపన రూపంలో ఒక ప్రత్యేక కార్యక్షేత్రంలో జరిగే కదలికకూ, బాహ్యం నుండేదో వచ్చి, బాహ్యంపై తగిలి ప్రతిస్పందనను రేకెత్తించే దానికి – మానవచేతన సహజస్థితికీ – మధ్య ఉండే భేదం అది. అలాకాక పరాత్పరునితో చేతన తాదాత్మ్యసిద్ధి పొందినపుడు కదలికలన్నీ, అంతరంగంలోనివే అవుతాయి. బాహ్యం అనేది ఏదీ ఉండదు గనుక, బయటినుండి ఏదీ రాదు అని చెప్పవచ్చు. కొన్ని విషయాలున్నాయి. అవి కేవలం అలా సంచరిస్తూ ఉంటాయి. అవి సంచరిస్తున్నపుడు కొన్ని ప్రకంపనాలు వాటితోపాటు సహజంగానే సంచరిస్తూ వుంటాయి. సారూప్యతవల్ల, అవసరంవల్ల అలా వుంటాయి. లేదా అవి సంచరించే మాధ్యమంలో వాటిని మార్చే దాని మూలంగా కూడా కొన్ని ప్రకంపనాలు కలుగుతాయి.

పురోగమనానికి నిరంతర ఆకాంక్ష మరియు వికాసం – శ్రీమాత

ప్రశ్న: అతిమానసం ఎలా పనిచేస్తుంది? దానిని ఆహ్వానించడం ఎలా? అది ఏ రూపంలో ప్రకటితమౌతుంది?

శ్రీఅరవిందులు వేదాలమీద వ్రాసిన పుస్తకంలో ఒకచోట ఈ ప్రశ్నలన్నింటికీ చక్కని సమాధానాలిచ్చారు. విను, చెప్తాను.

"మనల్ని మనం నిరంతరం వికసింపజేసుకొనడం ద్వారా మరియు ఆత్మను సుసంపన్నం చేసుకున్నదాని ఫలితంగా. దైవ సంకల్పం ప్రకారం అతిమానసప్రపంచం అనేది మనలో అవతరించడం జరుగుతుంది."

అంటే అతిమానసిక సత్తాగా మనం రూపొంది తద్వారా అతిమానసిక ప్రపంచం ఉనికిలోకి రావాలనుకుంటే, ముమ్మం

దుగా మన చేతన నిరంతంరం విశాలమవుతూ అంతకంతకూ పురోభివృద్ధిని సాధించడం ద్వారానే ఆశించగలం. అంతే తప్ప ఒక్కసారిగా ఎగరాలనుకోవడం, ఏదో ఉండీ లేనట్లుగా ఉండే ఆకాంక్షతో, ఏదో చిన్నప్రయత్నం చేసి అంతలోనే వెల్లికిలా పడి, సుషుప్తిలో మునిగిపోవడం ద్వారా మాత్రం కాదు. దీనినే నిరంతరం ఆశయంగా అంటిపెట్టుకోనడం, సడలని పట్టుదలతో, వెనుదిరిగిచూడని ప్రయత్నం అలాగే జీవితానికి అది తప్ప వేరే లక్ష్యం ఏదీ ఉండకూడదు. అలా అయితేనే అది సాధ్యం.

రోజులో ఓ 5 నిమిషాల పాటు అతిమానసశక్తి అనేది ఈ జగత్తులో ఉంది అని గుర్తుచేసుకోనడం, 'అది నాలో ఆవిష్కరించబడితే బాగానే ఉంటుంది.' అని తలపోస్తూ, మిగిలిన సమయమంతా ఇతరత్రా దేనిని గురించో ఆలోచిస్తూ బిజీగా గడిపేస్తూ ఉంటే అది నీలో ప్రవేశించి పని చేసేందుకు అవకాశం ఏమాత్రం వుండదు. ఈ విషయాన్ని శ్రీఅరవిందులు స్పష్టంగా, వివరంగా చెప్పారు. నీవు ఆ పని చేయగలవని చెప్పడం లేదు: అది దైవేచ్ఛ అని మాత్రమే చెబుతున్నారు. అందువల్ల 'అమ్మో! అది నా వల్ల కాదు' అనవద్దు. నిన్ను ఆ పని చేయమని ఎవరూ చెప్పడం లేదు. కాని అందుకోసం ఎడతెగని ఆకాంక్షతో దానిని అంటిపెట్టుకొని సత్తాను అంతకంతకూ విశాలం చేసుకోనడం, చేతనను వీలైనంతగా నిరంతరంగా విస్తృతం చేసుకోనడం తప్పనిసరి అని మాత్రమే చెప్పడం జరుగుతున్నది. నిజం చెప్పాలంటే అతిమానసాన్ని మనలో నిలిపేటందుకు మనలో ఏమాత్రం ఖాళీ లేదు. మనం చాలా చాలా చిన్నవాళ్ళం. ఎందుకంటే మనలో ఎన్నో సాధారణ విషయాలన్నీ చేరి మరి దేనికీ చోటు లేకుండా చేశాయి. అందుకే అతిమానసానికి చోటు కల్పించాలంటే మనల్ని మనం చాలా చాలా విశాలం చేసుకొని దానికి చోటు కల్పించాల్సి వుంది.

అంతేకాకుండా పురోగమనం కోసం మనలో ఆకాంక్ష కావాలి. ఉన్నదానితో తృప్తిపడడం, చేసినదానితో సంతృప్తి చెందడం, బాగానే ఉన్నానుగా అనుకోవడం కాకుండా, తెలిసిన దానితోనే సరిపెట్టుకోనడం, ఇంతకన్నా కావలసింది మాత్రం

ఏముంటుంది అనుకోవడం కాకుండా, ఇంకా ఇంకా కావాలనే తపన కావాలి. ఇంతకన్నా బాగా వుండాలి. ఇంతకన్నా గొప్ప వెలుగు కావాలి, ఇంతకన్నా విశాలమైన చేతన కావాలి. ఇంతకు మించిన నిజమైన సత్యం తెలుసుకోవాలి. విశ్వజనీనమైన సౌజన్యం అలవరచుకోవాలి. అన్నింటికీ మించి అకుంఠితమైన సత్‌సంకల్పం కావాలి.

ఇదంతా ఏదో కొన్ని రోజులలో జరిగే పని కాదు. నీవు ముఖ్యంగా గుర్తుంచుకోవలసిన విషయం మరొకటి వుంది. నేనిదంతా భౌతిక పరివర్తనం గురించి చెప్పడం లేదు. అందరికీ తెలిసిందే; ఉన్నట్టుండి తెల్లవారేసరికల్లా నీ శరీరం ఎలా కావాలంటే అలా మలచటానికి వీలు కల్గించుకోవడం; తేజోవంతం గావడం; అనుకున్నప్పుడు అదృశ్యం గావడం; అలా జరగదు. ఇలా జరుగుతుందని నీవు అనుకోవని నాకు తెలుసు. అలా జరిగేందుకు కొంత సమయం పడుతుంది.

అయినా సరే! చేతన పనిచేయడమంటే ఎంతో కొంతమేరకు తనపై తనకు ఆధిపత్యం కలిగి ఉండటం, తగినంత అదుపు, విషయాలపై సూటియైన అవగాహన, అన్నింటితో తాదాత్మ్యత చెందగల స్థాయి, స్పష్టమైన దార్శనికత, – అంటే పైపైన చూసి మోసపోయి, అట్టడుగున పడిపోయినవాటిని తవ్వి బయటికి తీయడం, అసత్యమైన వాటికి అనవసర ప్రాధాన్యత నీయడం లాంటివాటికి బదులుగా – అంతఃస్ఫూర్తితో తెలుసుకొనడం, నేరుగా గ్రహించడం ద్వారా తనను తానుగా అలా సంసిద్ధం చేసుకొనడం ద్వారా, మాత్రమే ఈ దిశగా పురోగమించవచ్చు.

ఒక్క మాటలో, తాము పీల్చే గాలిలో ఆ ఉనికిని సజీవంగా సాక్షాత్కారం చేసుకొంటూ, తగిన బలశౌర్యాలను అనుభవించడం ద్వారా ఆ అనుభూతిని పొందవచ్చు. ఒక అంధునిలాగా ప్రతి విషయానికి అటూ ఇటూ తడువులాడుకోకుండా సూటిగా విషయాలను అవగాహన చేసుకోవడం. ఇందుకు – ఎవ్వరైతే సిద్ధంగా ఉంటారో వారు త్వరగానే విషయాలను స్వీకరించగలరు.

అంతఃకరణ శుద్ధి తప్పనిసరి

చాలామంది ఈ (యోగ) మార్గంలో ఎదురయ్యే చిన్నాపెద్దా ఆటంకాలను చూసి ఇది సురక్షితమైంది కాదనీ, ఇందులో తమకు తగినంతరక్షణ దొరకదనీ అనుమానిస్తుంటారు. చిత్తశుద్ధి లేకుండా, తగుమాత్రమైనా అంతఃకరణశుద్ధి పట్ల జాగ్రత్తలు తీసుకోకుండా యోగమార్గంలో ప్రవేశించి చిన్నచిన్న దుర్ఘటనలను చూసి బెదిరిపోతూ వణికిపోయేవారిని గురించి (మీకు ఈ రోజు సాయంకాలం చదివి చెప్తున్నాను కదూ) ఇది కేవలం వారి అహంకారం వల్లే అలా జరుగుతుంది. కాని వారలా అనుకోరు.

ఈ మార్గంలో తగుమాత్రమైనా (అంతఃకరణ) శుద్ధి కోసం ప్రయత్నించకుండా తిరస్కరించేవారికి ఇది సురక్షిత మార్గం కాదు. వారిపట్ల అనుగ్రహమూ పనిచేయదు.

నేను మరో సంగతి కూడా చెప్పదలిచాను. భయం అనేది ఒక మాలిన్యం. దివ్యకార్యక్రమాన్ని భ్రష్టుపట్టించడంలో ముఖ్యమైనది, ప్రమాదకరమైనది. రాక్షసశక్తుల ఆగడం, అందుకే యోగంలో ప్రవేశించే ప్రయత్నాన్ని చేయదలచుకున్నవారు తమ శక్తినంతటినీ ప్రయోగించి, చిత్తశుద్ధితో చేయాల్సిన మొదటి పని. తమ శక్తినంతటినీ కూడదీసుకుని ఎంతో ఓర్పుతో దీనిని సాధించాల్సి వుంటుంది. వారిలో భయం అనే దాని నీడ కూడా పడకూడదు. యోగం నడక సాగించేందుకు ఎవరైనా సరే నిర్భయంగా వుండాలి. అల్పమైన, హీనమైన, దుర్బలమైన, అసహ్యకరమైన విషయాలకు తలయొగ్గి వెల్లికిలా పడడం భయానికి లొంగిపోయినట్లు అవుతుంది.

అప్రతిహితమైన ధైర్యం, పరిపూర్ణమైన చిత్తశుద్ధి, హృదయపూర్వకమైన ఆత్మనివేదన చాలా అవసరం. అంతేకాక ఎప్పటికప్పుడు నాకెంత ప్రయోజనం కలుగుతున్నది. నేనెంత పొందగల్గుతున్నాను అనే బేరసారాలు, లెక్కలు... సురక్షితంగా ఉన్నానా లేనా అనే అనుమానంతో పాటు, ప్రతీసారీ అపనమ్మకంతో ఋజువుల కోసం ఎదురుచూస్తూండడం లాంటివి నిషిద్ధం. అపుడే యోగ

మార్గంలో సకల ఆపదల నుండి సురక్షితంగా, అప్రతిహతంగా ముందుకు సాగిపోగలవు.

*

శక్తి అనేది ఎంత బలంగా, ఎంత గట్టిగా పనిచేస్తుంటుందో దానిని నిరోధించే శక్తులు కూడా అంతే గట్టిగా నిరోధిస్తాయి. దీనికి బదులుగా – ఇక్కడ అంతగా సంతోషాన్నివ్వని విషయాన్ని చెప్పాలి – నీకు ఎదురయ్యే చిన్నచిన్న ఆటంకాలకు, చిన్నచిన్న అసౌకర్యాలు, అంతగా సంతోషకరంగాని విషయాలు, 'పెద్ద' లోపాలు. వీటికి లోనుకాకుండా, రెండవవైపు నుండి నీకు లభిస్తున్న శక్తి ఎంత స్పష్టంగా పనిచేస్తున్నదీ, అనుగ్రహం ఎంతగా వెన్నంటివున్నదీ, నీకు లభిస్తున్న సహాయం ఎంత చెప్పుకోతగిందిగా వున్నదో చూడాలి. ఒక్కమాటలో నీలో అహంకారం ఏ కొంతైనా సడలిపోయినపుడు, నీకై నీవు అదే పనిగా భయపడకుండా వున్నపుడు, ఎంతోకొంత నీ దృష్టిని విశాలం చేసుకున్నపుడు,నీ సమస్యల పట్ల నీ వైఖరిలో మార్పు వస్తుంది.

*

ఒక నూతన ప్రపంచం జన్మించింది – అందులో స్థానాన్ని ఆశిస్తున్నవారంతా తమకు తామే సిద్ధం కావాలి.

*

సహనం, బలం, ధైర్యం, ప్రశాంతి, తిరుగులేని శక్తిసామర్థ్యాలు – వీటితో అతిమానసిక శక్తిని పొందేందుకు మనల్ని మనం సిద్ధం చేసుకోవచ్చు.

అనువాదం: కె. భాస్కరరావు

తేజోమయభవితకై సంసిద్ధంకమ్మని భూమిని ఆదేశించటానికి శ్రీఅరవిందులు అవతరించారు.

– శ్రీమాత

పృథ్వీయోగం

ప్రపంచయోగం

ప్రపంచయోగం గూర్చి స్ఫూహాతో నేను హఠాత్తుగా (1962 ఏప్రిల్ 12) రాత్రి మేలుకొన్నాను. బృహత్ పరిస్పందనల ద్వారా సముత్కృష్ట, పరమోన్నత ప్రేమ అభివ్యక్తమవుతున్నది. ప్రతిస్పందనా ఆ దివ్యప్రపంచాన్ని మరింత అభివ్యక్త పరుస్తున్నది. అవి శాశ్వతమైన, మహనీయమైన ప్రేమయొక్క అప్రతిహత స్పందనలు, ప్రతి ప్రేమస్పందన ఈ విశ్వాన్ని తమ అభివ్యక్తితో మరింత ముందుకు తీసుకునివెళ్తున్నది.

సాధించవలసింది సాధించినంత నిశ్చయ ధీమా. నిశ్చయంగా అతిమానస అవతరణ జరిగింది.

ఏదీ వ్యక్తిగతం కాదు.

అంతా వ్యక్తిగతంకాని అతీత అముక్త అభివ్యక్తి.

ఇది సంభవిస్తున్నది. ఇప్పటికీ... ఇప్పటికీ... ఇప్పటికీ...

నిశ్చయంగా సాధించవలసింది సాధించబడింది.

అసత్య పర్యవసానాలన్నీ అదృశ్యమైనాయి. మృత్యువు ఒక భ్రాంతి. జాడ్యం ఒక భ్రాంతి. అజ్ఞానం ఒక భ్రాంతి. అవిద్య సత్యం కాదు. దానికి అస్తిత్వం లేదు. ప్రేమ మాత్రమే, ప్రేమ, ప్రేమ. అది విశ్వవిరాట్ రూపం. అప్రతిహతం. అది మహత్తరమైనది. మహోజ్వలం. సమస్తాన్ని తనతో తీసుకొనిపోతుంది.

దీనిని ఈ ప్రపంచంలో వ్యక్తం చేయడం ఎలా? అది అసంభవం లాటిది. ఎందుకంటే ప్రపంచజీవనానికి అది విరుద్ధం.

"అతిమానస మహాసత్యం గూర్చి ప్రపంచానికి తెలియాలని నువ్వు అంగీకరించావు. అది పరిపూర్ణంగా, సర్వసమగ్రంగా కావాలి" అనే మాటలు ధ్వనించాయి. ఔను... ఔను... అంతే. అదే జరిగింది.

*

ప్రపంచ పరిస్థితి – ఒక సంభావ్యత

ప్రపంచ పరిస్థితి, అంత ఆశావహంగా లేదు. ఒకటే సంభవమని అనిపిస్తోంది. ఇంతకు ముందే ఆ విషయం అనేకసార్లు చెప్పాను. బాహ్యాపరిస్థితులు పూర్తిగా క్షీణిస్తున్నప్పటికీ, మహోపద్రవాన్ని తప్పించలేకపోయినప్పటికీ, ఒక్క అవకాశం వుంది. అతిమానస జీవనం ఒక వ్యర్థస్వప్నం కాదని భావించే వారికి, ఆ జీవనాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకోవాలన్న ఆకాంక్ష, విశ్వాసం గలవారికి, ఆశ్రమంలోనే వారే గాదు, శ్రీఅరవిందులు ప్రసాదించిన మహాజ్ఞాన సంపద, ఆ సంపదను అనుసరించి జీవించాలన్న సంకల్పంగల వారికి – తమ ఆకాంక్షను, సంకల్పాన్ని, తమ సాధనను తీవ్రతరం చేయాలి. తమ శక్తుల్ని కూడదీసుకుని, అతిమానస సత్యసిద్ధికి పట్టే సమయాన్ని కుదించాలి. ఇది మన చేతులలో మిగిలిన ఒక అవకాశం. ఈ సిద్ధికి పట్టే కాలం, వ్యవధిని జయించాలి. ఇది వ్యక్తిగతంగాను, సామూహికంగానూ చేయగలగాలి. అది ఒక అద్భుతం. అదే మనకు మిగిలిన అవకాశం. అంతేగాదు. ప్రస్తుత ప్రపంచ పరిస్థితుల ప్రాబల్యం, పర్యవసానాల నుండి విముక్తం కావడానికి ఈ సిద్ధిపై చేసే సాధనను మరింత తీవ్రతరం చేయాలి. కాలంతో ప్రమేయం లేకుండా సాధన వేగవంతం చేయాలి. శక్తియుక్తుల్ని, కాంతిని, సత్యాన్ని ఏకాగ్రం చేయడం వల్ల ప్రపంచ (వర్తమాన) పరిస్థితులకు అతీతంగా జీవించవచ్చు. వాటినుండి రక్షణ కవచం పొందవచ్చును. ఒక దివ్య జ్యోతిర్నవహం, ఒక మహాసత్యం, నైర్మల్యం వారికి రక్షణ కల్పిస్తాయి. అంతరంగ పరివర్తన ద్వారా దివ్యనైర్మల్యం (divine purity) వస్తుంది. అద్యతన భవిష్యత్తులో అతిమానస పరివర్తన మహదాశయాన్ని నాశనం చేయకుండా ఈ తుఫాను (ప్రపంచ పరిస్థితి) ప్రపంచం నుండి కనుమరుగవుతుంది. తుఫాను ఈ సిద్ధి ప్రారంభదశలను తుడిచిపెట్టడం జరగదు. అన్నీ తేలికగా తీసుకొని ప్రశాంతంగా నిద్రపోయి, సంఘటనలు జరుగుతుంటే చూస్తూ ఉండడం కన్నా, సంకల్పం, ఆకాంక్ష, ఉత్సుకతతో గట్టిగా

పోరాడి, వెలుగులోకి ఉరికితే, తన శిరస్సును ఉన్నతంగా నిలుపుకోవచ్చును. చైతన్యపు ఉన్నతభూమికలో జీవిస్తూ, ఊపిరి తీస్తూ, వికాసం చెందుతూ కదిలిపోయే తుఫాను నుండి తప్పించుకోవచ్చు. ఇది సంభవం. శ్రీఅరవిందులు ఇక్కడ వున్నప్పుడు క్రిందటి (ప్రపంచ) యుద్ధసమయంలో ఇటువంటి ప్రయత్నం జరిగింది. దానిని మళ్లీ సాధించవచ్చును. కాని ఎవరైనా దానిని తప్పనిసరిగా కోరాలి. నిజాయితీతో, సర్వసమగ్రంగా ఎవరికి వారు తమ పనిని శక్తివంచన లేకుండా చేయాలి.

అత్యుత్తమ విధానం

సృష్టి అంతా, మొత్తం విశ్వ అభివ్య.క్తి అంతా ఒక చెడు హాస్యోక్తిగా కనిపిస్తుంది, ఇదే పరిస్థితి అయితే. ఈ సృష్టినుండి బయటపడాలనుకొన్నప్పుడు, దీనిని ప్రారంభించడం దేనికి! ఈ సృష్టి నుండి ఎలా బయటపడాలో, నీకు బోధించాలనుకుంటే, ఇంత కష్టపడి, ఇన్ని బాధలు పడి, చేసిన సృష్టి విషాదాంతమైతే, అంతా హాస్యప్రహసనం అయితే ప్రయోజనం ఏమిటి? అసలు ప్రారంభించకపోవడమే మేలు కదా! విషయాల లోతులలోకి వెళ్తే, అహంకారాన్ని పూర్తిగా త్యజించి, పూర్తి సమర్పణభావన కలి వుంటే, నిష్కామయోగంతో పరిశీలిస్తే, భగవంతుని ప్రణాళిక అర్థం అవుతుంది. అప్పుడు అది హాస్యోక్తిగా కనిపించదు. బాగా దెబ్బలు తిని ముళ్లబాటలో ప్రారంభించిన చోటుకు తిరిగి రావడం కాదు. ఈ సృష్టిలో ఒక ఆనందం ఉంది. ఒక సౌందర్యం ఉంది. ఒక మహనీయత వుంది. ఒక మహోత్కృష్ట జీవనదీప్తి వుంది. ఆ ఆనందం, ఆ సౌందర్యం, ఆ మహత్త్వం నిరంతర వికాసం చెందుతుండటం గమనించవచ్చు. అది నిత్య పురోగమనశీలం. అప్పుడు ప్రతి అంశంలోను అర్థం కనిపిస్తుంది. మనం కష్టపడ్డాం, బాధలు అనుభవించాం అని విచారించవలసిన పని లేదు. ఒక దివ్యగమ్యాన్ని సాధించగలమన్న మహోత్సాహం వస్తుంది. గమ్యం, విజయం మనచేత చిక్కుతాయన్న ధీమాతో సిద్ధివైపు, ఒక్క పెట్టున ఉరుకుతాము. అది తెలుసుకోవాలంటే అహాన్ని

విడిచిపెట్టాలి. స్వార్థంతో జీవించే వ్యక్తి కాకూడదు. మన మూల చైతన్యం నుండి విడివడి బ్రతకకూడదు. చేయవలసింది అది. అహాన్ని త్యజించాలి. అప్పుడు గమ్యం తెలుస్తుంది. అదొక్కటే మార్గం! అహాన్ని విడిచిపెట్టాలి – పనికిరాని వస్త్రం లాగా. ప్రయత్నాలకు తగిన ఫలితం వస్తుంది. అప్పుడు ఆ దారిలో ఏకాకిగా బ్రతకవలసిన అగత్యం లేదు. విశ్వాసం ఉంటే, ఆ వ్యక్తికి సహాయం అందుతుంది.

భగవత్ కృప ఒక క్షణం మిమ్మల్ని స్పృశించినా, అది చాలు. ఆ కృప మిమ్మల్ని తనతో మోసుకొని వెళ్తుంది. మార్గంలో మీ ప్రయత్నాన్ని త్వరితం చేస్తుంది. నీవు తొందరపడవలెననే స్పృహే ఉండదు. నిరాడంబరత, నిర్మల మనస్సుగల శిశువులాగా నిన్ను నీవు ఆ కృపకు సమర్పించుకోవాలి. అదే అన్ని పనులు చేయనివ్వండి. ప్రతిఘటించే, వ్యతిరేకించే వాణిని వినగూడదు. నిజమైన విశ్వాసం, ఆత్మవిశ్వాసం ముఖ్యం. ఎటువంటి బేరసారాలు లేకుండా, ఎటువంటి జమాఖర్చులు లేకుండా పూర్తిగా నిన్ను నీవు సమర్పించుకోవాలి. విశ్వాసం! “ఈ పని నా కోసం చెయ్యి, అంతా నీకే వదిలిపెడుతున్నాను” అని విశ్వాసం (దైవంతో) అంటుంది. అదే అత్యుత్తమ పద్ధతి.

*

అహం స్థానంలో
అతిమానస దివ్యచైతన్యం తేజరిల్లే నూతనజాతి

శతాబ్దాలుగా మానవాళి ఈ (అమృత) క్షణం కోసం ఎదురుచూసింది. ఆ క్షణం రానే వచ్చింది. కాని అది కష్టభూయిష్టం. ఈ భూమిపై మనం హాయిగా విశ్రాంతి తీసుకొని, ఉల్లాసంగా విలాసజీవితం గడపాలని నేను నీకు చెప్పడం లేదు. అందుకిది సమయం కాదు. నవసృష్టికి మార్గం సన్నద్ధం చేయడానికి మనం ఇక్కడ వున్నాం. ఈ శరీరంలో ఇబ్బందులున్నాయి. కాబట్టి నేను క్రియాశీలంగా పనిచేయలేను. నేను వృద్ధురాలిని కాను. మీలో చాలామందికన్నా చిన్నదానిని. రూపాంతర మహత్కార్యాన్ని

సంసిద్ధం చేయడం కోసం ఈ శరీరం తనను తాను అంకితం చేసుకొన్నది. చైతన్యం విస్పష్టంగా ఉంది. ఇక్కడ మనం శ్రమించి పనిచేయాలి. విశ్రాంతి, విలాసజీవితం తరువాత వస్తాయి. మన పని మనం చేద్దాం.

ఆ విషయం చెప్పడానికి మిమ్మల్ని పిలిచాను. ఏం కావాలో తీసుకోండి. ఏం చేయగలరో చేయండి. నా సహాయం మీతో వుంటుంది. చిత్తశుద్ధితో చేసే పనికి గరిష్ఠస్థాయిలో సహాయం అందుతుంది.

వీరోచితంగా వుండవలసిన సమయమిది. వీరత్వం మాటల్లో చెప్పబడేది కాదు. పూర్తిగా సంఘటితబడవలసినది. పూర్తి చిత్త శుద్ధితో ఈ వీరోచిత కార్యాన్ని నిర్వర్తించాలని, నిశ్చయించుకొన్నవారికి భగవంతుని సహాయం అందుతుంది.

ఎప్పుడో గతంలో కోరుకున్నావు కాబట్టి ఈ క్షణంలో ఈ భూమిపై ఉన్నావు. అది నువ్వు మర్చిపోయావు. కాని నాకు తెలుసు. ఉన్నతలక్ష్యంతో ఉన్నతశిఖరాలు చేరాలి. నువ్వు కష్ట పడి సాధన చేయాలి. అన్ని బలహీనతల్ని, పరిమితుల్ని జయించాలి. అన్నింటికీ మించి – 'నీ టైము అయిపోయింది' అని అహంతో చెప్పాలి. అహం లేని జాతి కావాలి. ఆ స్థానంలో దివ్య చైతన్య మహత్వంతో విరాజిల్లే జాతి రావాలి. అదీ మేము కోరుతున్నది. జాతివికాసాన్ని ప్రదీప్తం చేసే దివ్యచైతన్యమహస్సు. ఈ క్షణం అత్యవసరం. దానితోనే అతిమానసచైతన్యం ప్రభవించాలి.

నేను ఇక్కడున్నానంటే పరిమితులకు లోబడి లేను. దివ్య పరివర్తన యజ్ఞంలో తొలిప్రయత్నంగా నా శరీరాన్ని అర్పించుకొన్నాను. శ్రీఅరవిందులు నాతో అలా చెప్పారు. నేను ఆ పనిలోనే నిమగ్నమై యున్నాను. అది అంత సుఖప్రదమైనది కాదు. అందువల్ల నా కోసం ఆ పని ఎవరూ చేయాలని నేను కోరను. ఫలితాల కోసం నా అంతట నేనే ఆ పనికి పూనుకొన్నాను. ఆ పనివల్ల ప్రతి ఒక్కరికి ప్రయోజనం ఉంటుంది. నేను మిమ్మల్ని కోరేది ఒక్కటే. అహం చెప్పే మాటలను వినకండి. మీ గుండెలలో చిత్తశుద్ధితో కూడిన 'అంగీకారం' వుంటే, మీరు నన్ను

పూర్తిగా సంతృప్తిపరచినట్లే. నాకు పొడిమాటలు వద్దు. మీ గుండెల్లో నుండి చిత్తశుద్ధితో, సూటిగా ఈ అంగీకారం రావాలి. అంతే.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(దివ్య) శక్తి ఇక్కడే ఉన్నది

నూతన అభివ్యక్తీకరణ చేరువై యున్నది.

గ్రహణశక్తిలో ఎంత సమగ్రత! వినయం, నిరాడంబరత, అర్పణభావం, పూజ్యభావం, ప్రశాంత మందహాసం, సర్వసమైక్య భావన, అల్పానల్పముల అభేదభావము, పరిపూర్ణ ఐక్యతా భావన – ఈ సర్వలక్షణ సమన్విత ఏకైక సత్వము నీకు మోకరిల్లుతున్నది. అదే సమయంలో అనితర సాధ్యమై, సాటిలేని, విజయోజ్వల వైభవం – నీ సార్వభౌమత్వంలోని, నీ సర్వతోముఖశక్తి అభివ్యక్తీకరణకు సంసిద్ధమైనది. సావకాశంగా ముహూర్తము స్థిరపర్చుకుని వేచియున్నది.

దివ్యశక్తి ఇక్కడే యున్నది

ఆశతో నిరీక్షిస్తూన్న నీవు హర్షోల్లాసాలతో సంబరపడు. నూతన అభివ్యక్తీకరణ తప్పనిసరి. మనకది అందుబాటులోనే ఉంది.

శక్తి ఇక్కడ ఉన్నది.

ప్రకృతి అంతా ఆహ్లాదకరంగా, ఆనందపారవశ్యంతో సంకీర్తనం చేస్తోంది. పండుగ చేసుకుంటోంది.

శక్తి ఇక్కడ ఉన్నది.

లే! లే! సజీవంగా తేజోవంతుడవై, లేచి రూపాంతరీకరణం సాగించు.